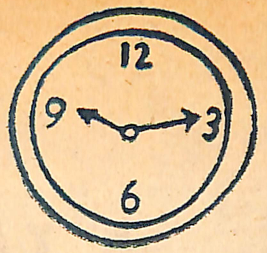
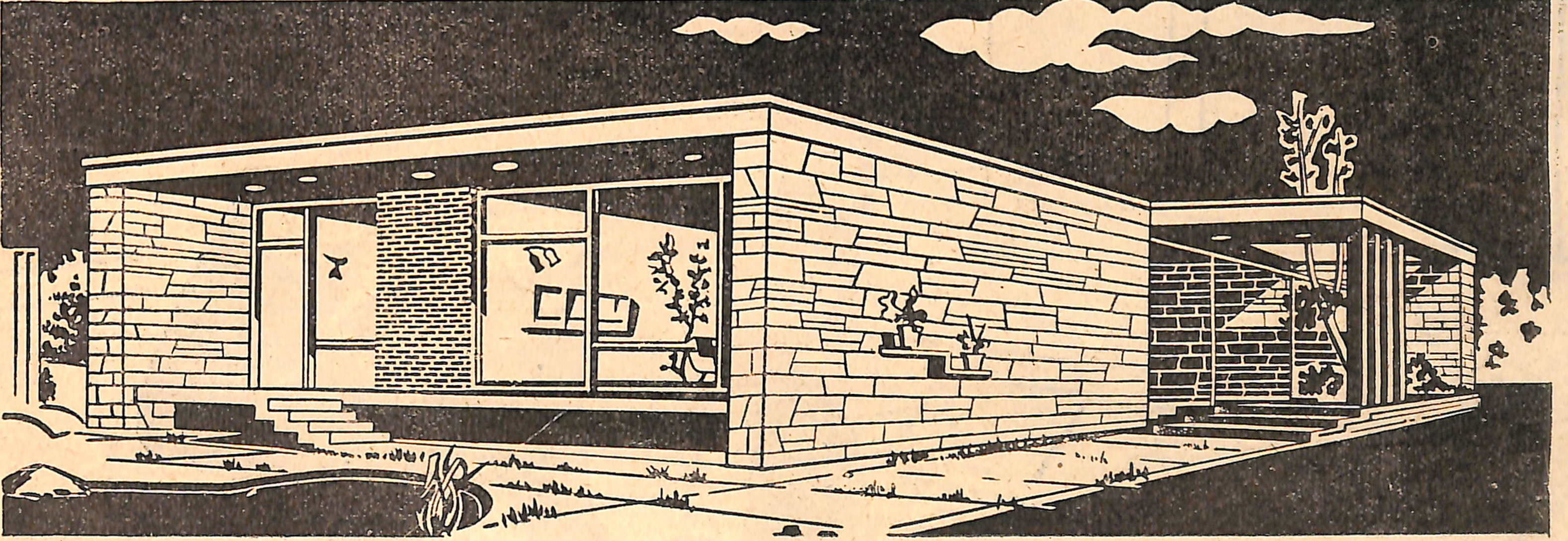
Akbaba

— Seni hain seniii... Bayramda gelirim diye beni aldatır, bütün ümitlerimi kurban edersin ha?!...

TARABYADA ARSA VE EV SAHİBİ OLMAK NE KADAR GÜÇTÜR !

FAAL d - 352

Halbuki Türkiye İş Bankasında asgari 150 liralık hesabı olanlar 23 Ağustos Çekilişinde Tarabyanın meşhur "BÜLBÜL YUVASINDA'ki„ zarif, rahat ve kıymetli dinlenme evlerinden birini kazanabilirler. Dinlenme evlerinde: yerli dolaplı bir yatak odası, şömineli misafir ve yemek salonu, geniş bir hol, banyo, mutfak ve her türlü konfor mevcuttur.

ayrıca
1 ADET 20.000 LİRA
1 ADET 10.000 LİRA
40 ADET 1.000 LİRA
ve
890 KİŞİYE
Çeşitli PARA İkramiyeleri

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 278 C.: 11 11 TEMMUZ 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

ADAM GİBİ!..

OSMAN Bölükbaşı'nın dokunulmazlığına dokunmayan kalmadı. Ama, en dokunaklı lâfı söyleyen Kavrakoğludur. Rize'nin delikanlı mebusu:

— Adam gibi konuşmayı öğrenmeli, demiş!

Hakkı var: Ancak bir kaç kelime tekrarlıyabilen papağanlar müstesna, konuşmak yalnız insanlara mahsustur.

Pekiy ama, Bölükbaşı, adam gibi konuşmamışsa acaba ne gibi konuşmuştur? Meclis kürsüsünde herhalde kuş dili konuşmadığını sanırız...

Kavrakoğlu, «Adam gibi» derken onu «kuşa benzetmek» bile istememiştir ya!..

Doğrusunu isterseniz, mademki adamız, yalnız konuşmamız da değil, her şeyimiz adam gibi olmalıdır: Adam gibi söylemeliyiz, adam gibi dinlemeliyiz... Hattâ adam gibi sevişmeli, adam gibi dövüşmeliyiz.

Bukadar mı?.. Değil!. Adam olmayı kolay sanmayınız: Beyoğlu caddesinde, Kırkpınarda göğüs çaprazına dalar gibi, yürüyen kaldırım tosunlarına «adam gibi» demek mümkün mü?

Çalgılı gazinolara giriniz: Adam gibi yiyen, adam gibi içen, hele söylenen şarkıları adam gibi dinleyen kaç kişi vardır?

Biz eskidenberi «adamlığı» överiz. Beğendiğimiz bir hareket karşısında, du daklarımız âdeta lezzetle şapırdar:

— Aşkolsun be... Ne adam!..

İsmail Safa, bütün şair duygularını, bu uğurda bir yana bırakmıştır:

Adam olsun diye evlâdım tek,
Atıyordum ikide birde kötek!
Öyle yerleşti ki zihninde sopa,
Elifi görse sanırdı mertek!

Akbaba
Sayın okuyucularının Kurban bayramını kutlar..

Divan şairi, yine bu düşünce ile bakınız ne diyor:

Âdemi âdem eden ilm-ü hünerdir, yoksa,
Hare de yükletilir sim veya zer dediğin!

Doğrudur: Adam, ilim ve hünerle adam olur. Yoksa, gümüşle altını eşeğe de yükletebilirsiniz!

Fıkranın tam yeri geldi:

Hani babasından daima:

— Sen adam olmazsın!

Tekdirini işite işite büyüyen oğlan, bir gün paşa olunca, hemen köye iki jandarma gönderip çalyaka ihtiyarı huzuruna getirtmiş:

— Eeeey baba, demiş, bak, paşa oldum... Nasıl, adam olamaz mıymışım?..

İhtiyar, esefle başını sallıyarak:

— İlâhi oğul, demiş, ben sana paşa olamazsın demedim ki... Adam olamazsın dedim, adam!..

Kolay mı Kavrakoğlu

Yusuf Ziya ORTAÇ

Susuzluktan bazı hamamlar kapandıktan sonra...

— Çıkalım yoldan yahu... Sizi mi yıkayacağız... Yoksa yolu mu?..

Olaylar Alaylar

Bitirmeden

BİR söylentiye göre Demokrat Parti çevrelerinde «başladığımız işi bitirmeden, vakti gelse de seçim yapmayacağız» deniliyormuş. Bu söylenti doğru ise, seçimler çok yakın demektir. Çünkü Demokrat Parti başladığı işi bugün yarın bitirmek üzeredir. Ekmek eskiden bir kilo idi, dokuz yüz grama, sonra sekiz yüz, daha sonra yedi yüz grama indirdilr. Bir iki gün önce de 570 grama indirildi. Demokrat Parti, bir kiloluk ekmek yarım kiloya indiğine göre, başladığı işi yarı yarıya bitirmiş demektir. Bu gidişle ekmeğin, yüz grama, elli grama inmesi, derken bitip tükenmesi yakındır. Öyleyse seçimlere bir şey kalmadı, demektir.

★

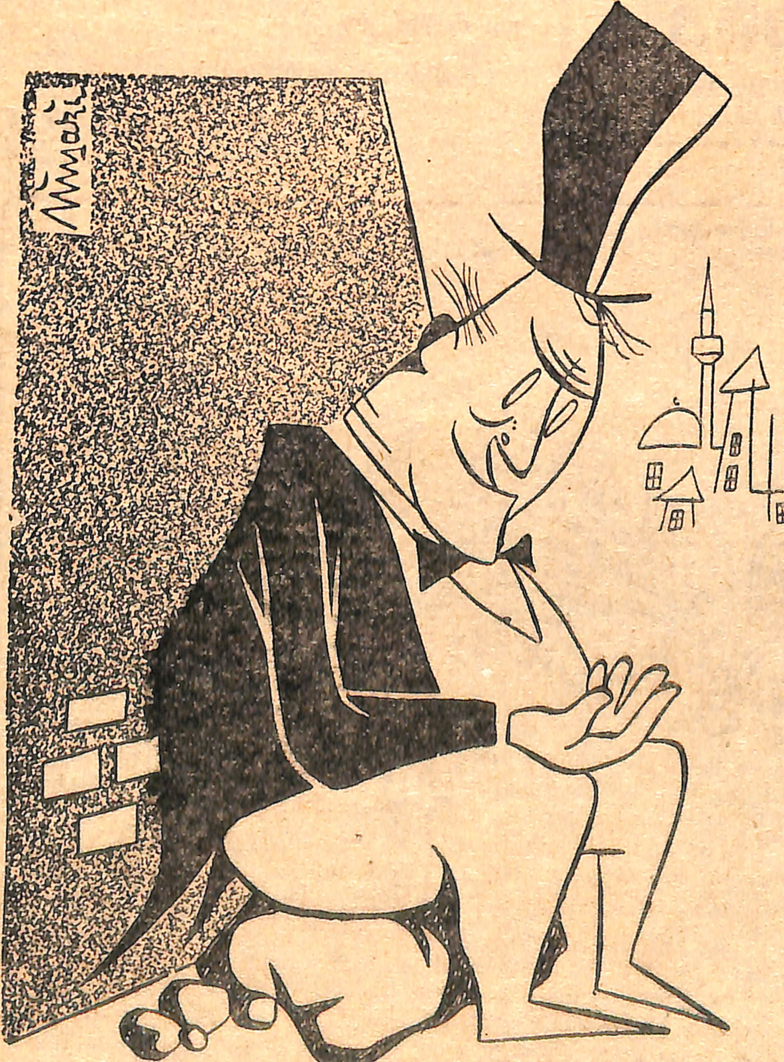
Okullarda demokrasi

DEMOKRASİNİN nasıl yayıldığının, bütün hayatımıza girdiğinin farkında mısınız? Demokrasi demek, bir bakıma, oy demek, çokluğun sözü olur demektir. Şimdi çocuklarımız da demokratik usullerle sınıf geçiyorlar. Nasıl olduğunu anlatayım. Diyelim, orta okulda, lisede, ya da üniversitede bir çocuğumuz var. İlk yıl çakıyor. Çaksın, aldırmayın. Kaldığı sınıfta ikinci yıl bir daha okuyor. Yine geçemiyor, bütünlemeye kalıyor. Kalsın, aldırmayın. Bütünlemeye kaldığı derslerden sınav veremiyor. Vermesin, ne çıkar? Borçlu kalıyor. Bir üst sınıfta, hem de o sınıfa geçmeden okuyor. Borç yiyen kesesinden yer demişler. Ertesi yıl, ne borçlu kaldığı derslerin, ne de yeni sınıfın sınavını veremiyor. Veremesin, ne çıkar? Dışardan sınıavlara katılır. Okula hiç git miyor. Her yıl sınava giriyor. Diyelim, yedi dersten sınava giriyor, birinden geçiyor, altısından çakıyor. Çaksın, aldırmayın. Yavaş yavaş... Nasıl olsa, biz bu çocuğun eline zorla bir diploma vereceğiz. Her yıl sınavlara giriyor, bir dersten geçe geçe, bir zaman gelip bütün derslerden geçiyor. Bir terslik oldu da, bütün uğraşmalar boşa gitti. O zaman da ana - babalar ilgili makamlara baş vuruyorlar.

Seyyar esnaflar takip edilecek... (Gazeteler)

Partiler seçim hazırlıklarına başladı.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Bu anlattığım olay her yıl böylecene oluyor. imdi ilgili makamlar ne yapsınlar?

«— Çocuklarınız çalışsaydı, öğretmenler hem işlerini bilir, hem de haksızlık etmezler» mi desinler? Yoksa:

«— Neye sınıf geçirtmiyorsun? Çocukları teker teker yatırıp balıkyağı, kuvvet şurubu içirir gibi, neden ağızlarından içeri dersleri akıtmıyorsun?» diye öğretmene mi çıkışsınlar?

İlgili makamlar işte, böyle zor bir durumda. Burada işe demokrasi karışıyor da, işler az çok yoluna giriyor. Öğretmene doğru yaptın denilse, öğretmen bir kişi, okuttuğu sınıfta yüz kişi var. Onların da analarını, babalarını düşünün. Bilirsiniz ya, oy işi... O zaman ilgili makamlar, çocukların sınıfta kalmamaları, kalanların geçmesi için yeni bir kolaylık daha çıkarıyor. O da yetmiyor. Ertesi yıl, yeni bir kolaylık daha... Böyle böyle çoğunluğa dayanan demokratik usullerle eğitim - öğretim işlerimiz de durmadan gelişiyor.

★

İşkembe

GAZETEDE haberi okur okumaz, yüreğim hop etti, ama üzüntüden değil de sevinçten. Fransa'da Milletlerarası işkembe müsabakası yapılacakmış. Bu işkembe müsabakasına Amerika, Almanya, İsviçre, Avustralya, Güney Afrika, İsveç, Portekiz, Lüksemburg, Kolombiya katılıyormuş. Kendi kendime «işte yüzde yüz kazanacağımız bir müsabaka...» dedim. aslan pehlivanlarımızdan sonra bütün dünyada adımızı bir kere daha duyurtacak bir müsabaka idi bu. Çok yazık, sevincim uzun sürmedi. Çünkü haberin altında bu müsabakanın işkembe çorbası müsabakası olduğunu okudum. Her ne kadar bir çok işleri çorbaya çevirmekte de ustaysak da, sonunda nasıl olsa tadını tuzunu kaçırırız.

★

Derhal

KELİME, korkulmayacak gibi değil. İlgili makamlar «derhal» demişler. Derhal ne demek? Bir işin bir türlü sonu gelmeyecek demektir. Bizde, her hangi bir şey için «tedbir» alınmaz; «derhal tedbir alınır.» Bir kere de o tedbir derhal alındı mı, çoluğumuza, çocuğumuza yeni bir miras bırakıyoruz demektir.

Derhal, «hemen, şimdi, çabucak» anlamına gelirse de biz bu kelimenin anlamını değiştirmişiz dir. İlgili makamlar «bozuk ekmek çıkaran fırınlar derhal kapatılacak» demişler. Topumuzun gözü aydın... Bundan sonra yıllarca gazetelerde okuruz: «Bozuk ekmek çıkaran fırınlar derhal kapatılacak...»

Kapatsalar yeter, biz «derhal» i istemiyoruz.

göz ucu ile Avrupa

OTEL

OTOMOBİLİMİZ durdu: Ön yüzü, büyük ağaçların gölgelediği yemyeşil bir parka, arka yüzü Ren nehrine bakan Hotel Königshof'un kapısındayız. Bu kapı, parkın ışıklı baharını salonlarına dolduran, baştan başa bronz çerçeveli, iki kristal kanat. Önünde, temizlik ve güzellikte eşit iki çocuk var. Biri otomobilin kapısını açıyor, öbürü otelin...

Otel, bir modern saraydır. Renk ve şekil oyunları ile süslenmiş iki büyük sütun arasından Ren görünüyor. Koltuklarda akşam kahvelerini içenlere bakıyorum: Huzur içindeler. Konuşmalar, âdeta işare te benzer sessiz kelimelerle... Gidenler, gelenler, yere basmıyorlar sanki...

Karşıda, işaretleri yanıp sönen iki asansör: Biri iniyor, biri çıkıyor.

Gülmeyiniz lütfen: Ben asansörden korkarım. Hele dar ve karanlık bir boşluğa tırmanan sarsak asansörlerden... Düşününüz bir kere, cereyan kesilip de iki kat arasında asılı kalmayı!.. Hayali bile, Çinli işkencesi gibi iflâhımı kesiyor!.. Ama, ömrümde ilk defa, Hotel Königshof'ta, asansöre binmenin emniyetini, hayır zevkini tattım. O ne Kunt yapı, o ne ferah, o ne şık, o ne güzel şeydi: kapı, parmağım düğmeye değer değmez kendi kendine, telâşsız, gürültüsüz kapanıyordu. Ama ne kapanış: Necmi Rıza türkü söyler gibi, o kadife sesteki tona hayran olur sunuz. Çıkacağınız katta öyle bir duruyor, kendi hizasiyle kat hizasını öyle bir ayarlıyor ve iki kanat yine ayni sesle öyle bir açılıyordu ki, insan bir çocuk sevinci içinde, bahaneler uydurarak, bir daha inip çıkmak, bir daha çıkıp inmek istiyordu.

Yatak odamızdan içeri girdim: Baygın renklerle birbirini tamamlıyan dıvarlar ve tavan, pencerenin önüne serilmiş Ren sularından, Ren kıyılarından güzel...

Baş ucumda bir radyo var, beş tuşlu. Bir tanesine parmağımı vurdum: bir solo keman titredi... Öbür tuşa dokundum: bir opera... Üçüncüsünde, bir caz... beşinde de ayrı ayrı sesler...

İlk gece, uykuyu, odamın loşluğuna damla damla düşen bir piyano konseri içinde bekledim... Sabahleyin, yine öyle, gözlerimdeki rüya tatlı bir melodi ile dağıldı...

Koridorlarda zil sesi, kapı gıcırtısı, garson gürültüsü yok.

Banyo dairesinde, rahatlığın, güzelliğin ve temizliğin şaşkını olursunuz: Günde on kere ellerimi yıkadım. Onunda da havlu değişmişti!

Hanımların dudak boyalarını, erkeklerin traş bıçaklarını silmek için asılmış bürümcük kâğıtları, her sabah içim titriyerek okşadım. Sabunlu sakal kırıntılarımızı sıyıran o kâğıtları burada bulabilsek, kalbimizdeki dostların en sevgilisine bayram tebriki yazarız!

Kahvaltımızı telefonla söyledik ve bembeyaz keten örtüler, titreşen zarif bir tepsi, on sekiz yaşında bir kızın parmakları ucunda geldi: Virgile'in şiirleri gibi yaprak ve çiçek kokan nefis bir süt.. Telvesiz kahve... Tereyağı... Ama sahici tereyağı. Çilek ve portakal reçeli... Sonra, ekmek!..

Rica ederim, öyle istihza ile gülümseyerek:

— Artık ekmek de yazılır mı? demeyiniz. Asıl yazılacak şey budur...

Tabakta, bir değil, iki değil, beş türlü ekmek vardı: Bembeyaz, içi süngerleşmiş, kabuğu çıtır çıtır küçük bir francala... Kızarmış, ince bir üçgen... Esmer bir çavdar ekmeği... Daha esmer, daha çeşnili bir çavdar ekmeği daha... Bir dilim de üzümlü ekmek: Sakın siz de kızım gibi kek sanmayınız, hayır, ekmek!

Bu ekmekleri, ziraat memleketi sevgili yurdumuzda bulsak, her birinden birer lokma koparır, günlerce kendi ekmeğimize katık yaparız!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Haa, aklıma geldi, Neclânın kır balosuna gidecek misin?..

Yazlığa gidenlere tavsiyeler

★ Yazlığa çıkmadan bir ay önceden bakkala, çakkala, manava, kasaba, bütün esnafa takın. Tanıdıklara borç yapın. Sonra nereye yazlığa gittiğinizi kimseye çaktırmadan sıvışın. Siz yazlıktan dönünceye kadar ölen olur, kalan olur, kimi top atar, kimi batar. Siz de böylece borçların bir kısmından, ödemeden kurtulursunuz.

★ Bir sene önce gittiğiniz yazlığa gitmeyin ki, geçen sene gelen misafirler bu yaz da dadanmasınlar. Yeni taşınacağınız yazlığın adresini kimseye vermeyin. Nereye taşınacağınızı sorarlarsa, yazlığa taşınan bir düşmanınızın adresini verin. Sonradan bir şey söylemek gerekirse, oraya taşınacaktık ama, caydık, dersiniz.

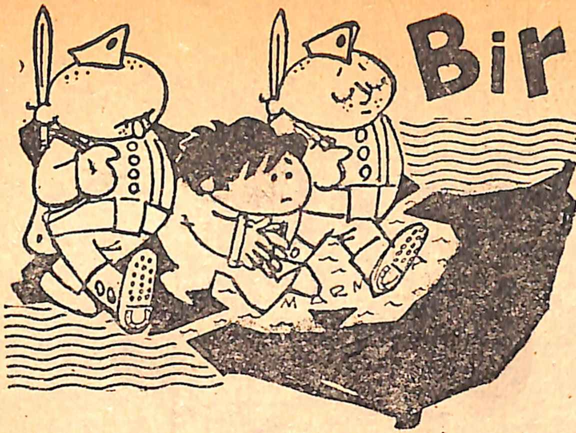
★ Yazlığa giderken, çıktığınız evin su musluklarını kontrol zahmetine katlanmayın. Yazın suların aktığı zamanlarda bu iş oldukça önemliydi. Şimdi yazın nasıl olsa sular kesileceğinden, evi suların basması tehlikesi yoktur.

★ Havagazı musluğunu mutlaka sonuna kadar açın ki, siz yazlıktan dönünceye kadar musluktan çıkan hava ile evin içi temizlensin.

★ Avize, abajur, resim çerçevesi gibi eşyalara sinek terslememesi için, bu eşyaları siyah boya ile boyayın. Siyah boya üzerinde sinek tersi görünmez. Boyamazsanız da olur. Nasıl olsa siz yazlıktayken evdeki eşyalar sinek trsinden siyaha boyanmışa döner.

★ Evde bıraktığınız elbise, gümüş takım, yükte hafif, phada ağır eşya varsa hepsini temizleyin, öyle bırakın. Bunların kirli kalması, evinize girecek hırsıza karşı ayıp olur. Bir hırsız, girdiği evde kirli eşya bulursa o evin hanımına iyi not vermez.

★ Apartıman kapıcıları, günümüzde berberlerden daha geveze olduklarından gideceğiniz yeri sakın onlara söylemeyin.

Bir sürgünün hatıraları

Oburluk müsabakası

Yazan : AZİZ NESİN

— 11 —

Kardeşimden mektup aldım. Hey hey, ne mektup...

— Gel, diyor, şu evin rezilliğini bir temizle, diyor. Artık dayanılmaz buna, diyor.

Alaturka şarkılardan «Of of, aman aman, hey hey» leri çıkarın, geriye bir şey kalmaz. İnsanlar boşuna oflamazlar. Kardeşim, hapisliği, sürgünlüğü bilmiyor. «Hiç olmazsa iki günlüğüne izin al da, gel gözünle gör rezaleti!» diye yazmış. Hapiste iken de bir kere böyle mektup yazmıştı. Hapisliği, sürgünlüğü yatılı okul mu ne sanıyor?

Hapishanede en azılı kabadayılar, hasımlarını eli kelpçeli iken, kapı altına ziyarete giderken, üstlerinde silâh yokken, beş altısı birden bir aralığa sıkıştırıp arkadan vururlar. Kabadayılık böyledir işte... Bir kadın kaleşlikte hapishane kabadayısından geri mi kalacak? Elin kolun bağlı, gözün kör olsun felek...

Genç insan namuslu oluyor. Bir şeyler biliyorsa, bozuk gördüklerini kendince düzeltmeğe çalışıyor. Ama kart politikacılar bunu bir türlü anlamıyorlar. Anlasalar da, anlamak işlerine gelmiyor. On par maklarında on kara, leke sürüyorlar. Onu bilir, onu söylerim; bir kişi yirmi beş yaşında, kırk yaşındakinden daha namusludur. Hepimiz böyleyiz.

Evi ocağı gözden çıkardık. Hele dur, şu sürgün bitsin de İstanbula varalım.

Kardeşimin yazdığı mektubu, üç dört kere okudum. İçime bir ateş düştü.

— Tüh, ben bu hayatın...

Ulan biz neyi düzeltecektik? İşlere bak, nereye vardı.

İnsana bir bakarsan, üç dört ay bir şey değilmiş gibi geliyor. Cep te para olsa şu Bursada bir yaşaması da var. Para dedikse, günde iki öğün yemek parası. Karnım... Kötü bir şey, karnım yine aç. Aç insanda, farkında mısınız, bir zavallılık, bir yabancılık var. «Karnım aç» demek size ayıp gelmiyor mu?

Sokağa çıktım. Cebimde cıgaram var. Bozuklukları saydım, elli kuruş tutmuyor, bütün param okadar.

Kebapçı İskenderden caddeye bir koku yayılıyor. Ne pis boğaz şu insanoğlu. Simit aldım. Bir kahveye girdim. Simidi cebimde kırıp kırıp, lokma lokma ağzıma atıyorum, çayla içiyorum. Simit tıkamadı, büsbütün iştihamı açtı.

Yanımdaki masada bir kalabalık var. Oburluk üzerine iddiaya tutuşuyorlar. Bir tanesi:

— Bir kilo suböreği, yirmi yumurta, bir kilo da tahın helvası yerim! diye ortaya çıkmış.

Yersin, yiyemezsin diye konuşuyorlar.

— Yersem, ne verirsiniz? Elli liraya var mısınız?

— Varım. Ya yiyemezsen, yüz lira berecek misin?

— Veririm.

— Yediklerinin parasını da...

— Yediklerimin parasını da...

Jnsana, açken hiç doymuyacakmışım gibi gelir ya... Bana da şimdi şu adamın saydıkları «bir kilo suböreği, yirmi yumurta, bir kilo helva» dişimin kovuğuna git mezmiş gibi geliyor. Acaba:

— Durun ağalar, ben o söylediğinizin iki mislini yerim!.. diye ortaya çıksam mı? Ya yiyemezsem? Yiyemezsem benden yüz lira isterler. Vermeyince döverler.. İçimden hep bunları geçiriyorum.

★

Birden atıldım:

— Baylar! Ben iki kilo suböreği, kırk yumurta, iki kilo tahin helvası yersem, ne dersiniz?

Yüzüme baktılar.

— Sabah kahvaltısı yapmasaydım, daha fazla yerdim. Ama sabahleyin iki tas çorba ile üç koyun kellesi yediğimden, şimdi pek o kadar iştahım yok...

Adamların gözleri büyüdü. Yiyeceğim diye söylediklerim, benim yarı ağırlığım gelir. İnsan böyle meydan okuyunca, karşısındakiler korkuyor. Benimle iddiaya girmekten ürktüler. Fazla attığıma pişman oldum. Bu sefer onları tahrik için:

— Yiyemezsem size beş yüz lira, dedim. Yersem sizden para istemem. Ama şu şartım var.

— Nedir?

— Yemek arasında kırk bardak da limonata isterim.

İçlerinden biri fırladı:

— Aman, diye bağırdı, bu adamın içine kırk bardak limonatayı doldursan, sığmaz taşar. Ismarlıyorum.

Bir kilo suböreği geldi. Suböreğine bir daldım. Bir lokma, bir lokma daha...

— Yağlı yapmışlar, dedim. Bu kadar yağlı suböreği olurmu?

Bir lokma daha aldım.

— Bu börek bir kilodan fazla..

Bir bardak da limonatayı diktim. Bir lokma daha aldım.

— Kardeşim, bunun yağı bozuk, insanın midesi bozulacak...

Ben o kadar da boğazsız değilimdir. Eskiden hiç olmazsa şu böreğin dörtte birini gövdeye göçürürdüm. Uzun zamandır yemeye yemeye midem küçülmüş. Suböreği önümde büyüdü büyüdü, bir Uluдağ oldu. Ağzımdaki her lokma, bir kaldırım taşı...

— Kardeşim bu börek iç yağın dan yapılmış...

Gülüyor. En iyisi pes etmek.

— Çık beş yüzü!..

Ceplerimi arıyorum.

— Cüzdanımı unutmuşum. Yok sa çaldırdım mı?

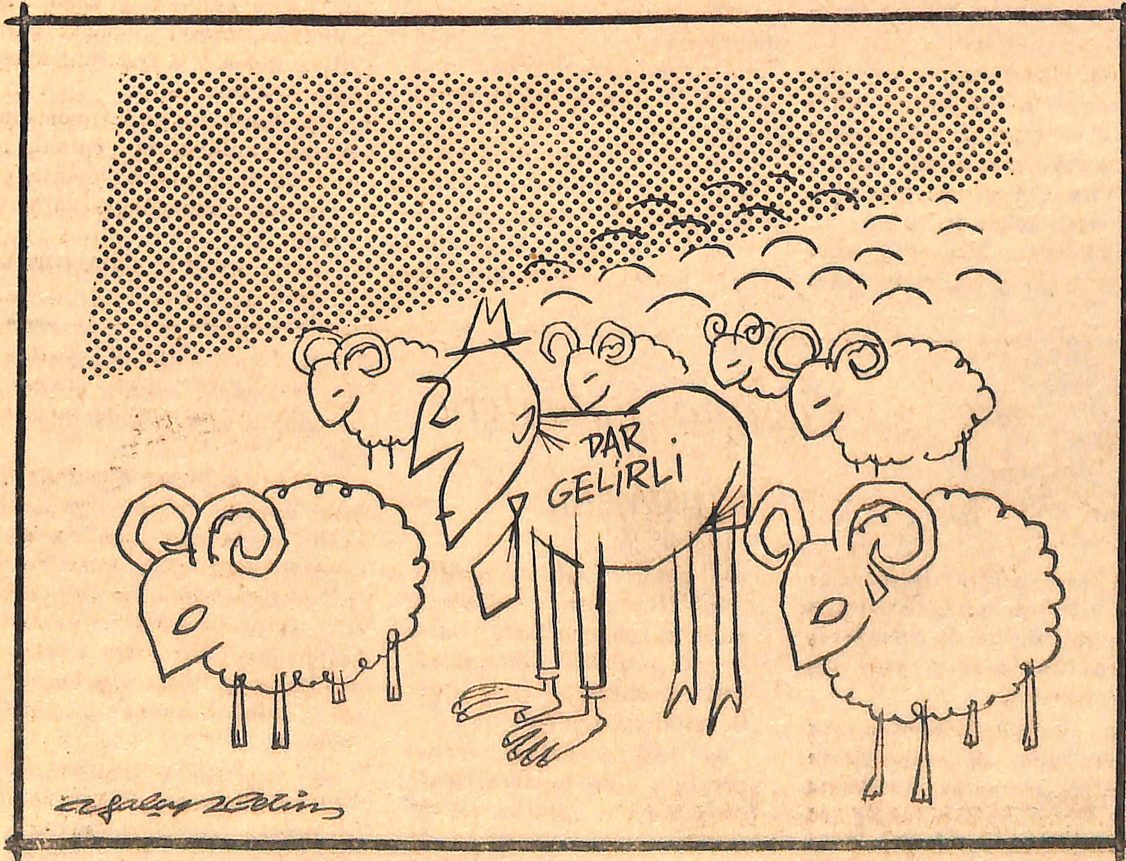
Bu hikâyenin arkası dayaktır.

★

Hayır... Bunların hiç biri olmadı. Yalnız düşündüm, okadar. Olursa ancak böyle olabilir, diyorum. Oburluk yarışına giren adamın önüne börekler, helvalar, yumurtalar geldi. Adam yedi, ben yutkundum.

Dışarı çıktım. Obur, yarışı kazandı mı, kazanmadı mı göremedim.

(Devam edecek)

Kurban!..

CIMBIZ :

Ermeni bayanlara mahsus traş makinesi. Kadın kaşlarına, erkek bıyıklarına istenilen

biçimi vermek için kullanılan estetik âleti!

CACIK :

Çerez. Sarhoş mezesi. İştah açıcı bir yaz yemeği... Yoğurt biraz sulandırılarak iyice dövüldükten sonra, içine, hâşâ huzurunuzdan hıyar doğranarak yapılır.

BİR CACIK FIKRASI :

Rivayet ederler ki, bir akşam, Çankayada köşkte, huzuru mutat zevat toplanmış, yiyip içiyorlar, konuşup gülüşüyorlarmış...

Bir aralık, devrin oldukça hantal yapılı Maarif Vekili, kadehe uzanırken, ceket kolu yoğurt kâsesine girince, Atatürk:

— Aman, demiş, dikkat et, cacık oldun!

CİN :

Göze görünmeyen, fakat mevcut olduğu rivayet edilen bir taifedir. Bazı kimseleri çarpar, ama tramvayda cüzdan çarpan yankesici gibi değil! Bakarsınız, ağzı bir tarafa, burnu bir tarafa gitmiş bir genç... Ahbapları:

— Bir gece, incir ağacının dibine destursuz su dökmüş de... iyi saatte olsun, çarpmış!

Atalarımızın, ıssız yerler için: «İn cin top oynuyor» de-

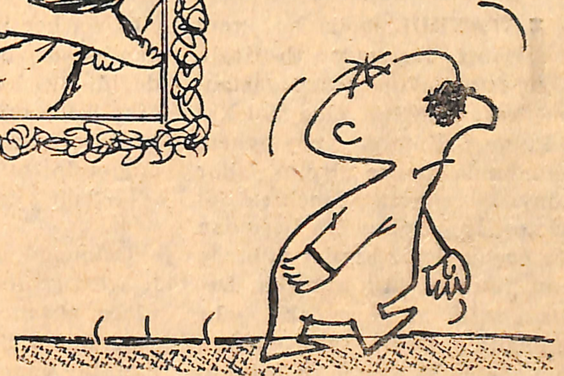
diklerine bakılırsa, bunların futbola da meraklı oldukları anlaşılır.

Vaktile yalnız duvar diplerinde, viranelerde, ağaç kovuklarında gizlenen cinler, son yıllarda ticaret hayatına atılmışlar, ağız, burun, el, ayak yerine, kahve, çay, yedek parça, döviz çarpmağa başlamışlardır.

Politika hayatına karıştıkları, seçimlere girdikleri, hatta türlü oyunlarla oy çarptıklarını da işitmekteyiz.

Allah cümlemizi şerlerinden muhafaza buyursun, âmin!

YAZISIZ!..

EDEBİYATTA TORPİL

Size,

«— Tanınmış romancıları sayın!» deseler, kimler aklınıza gelir? Kaç isim sayarsanız sayın, ister tanınmış, ister tanınmamış olsun o isim aklınıza gelmez. Bana inanmazsanız, ben o romancının adını söylemeden, siz elinize kalemi alın, tanınmış tanınmamış bütün romancıların isimlerini yazın. Bakalım bu isimler arasında «Suzan Sözen» adında biri var mı?

Suzan Sözen bir romancı imiş, hem de tanınmış bir romancı imiş. Herhalde bu tanınmış romancı Suzan Sözen'i kendi apartımanında, kendi mahallesinde, kendi sosyetesinde tanıyorlardır. Ama bu ismi edebiyat mahallesi, sanat ses yetesi tanımıyor! Bir insanın, hattâ güzel bir kadın bile olsa, hattâ meşhur bir sinema yıldızına bile benzese sanat çevresinde kendisini tanıtması kolay olmaz. Adamı terletirler, adama çalı söktürürler.

Suzan Sözen adını önce Cumhuriyet gazetesinde okuduk. Cumhuriyet'in «sanat âleminde» sütununda en önemli sanat olaylarından bile söz edilmezken, günün birinde Bayan Suzan'la yapılmış uzun bir röportaj okuduk. Allah bilir ya, ben önce «medar-ı iftiharımız» şarkıcı hanımlarımızdan biri sanmıştım. Resmini görüp, yazıyı da okuyunca bayan Suzan'ın şair ve romancı olduğunu öğrendim.

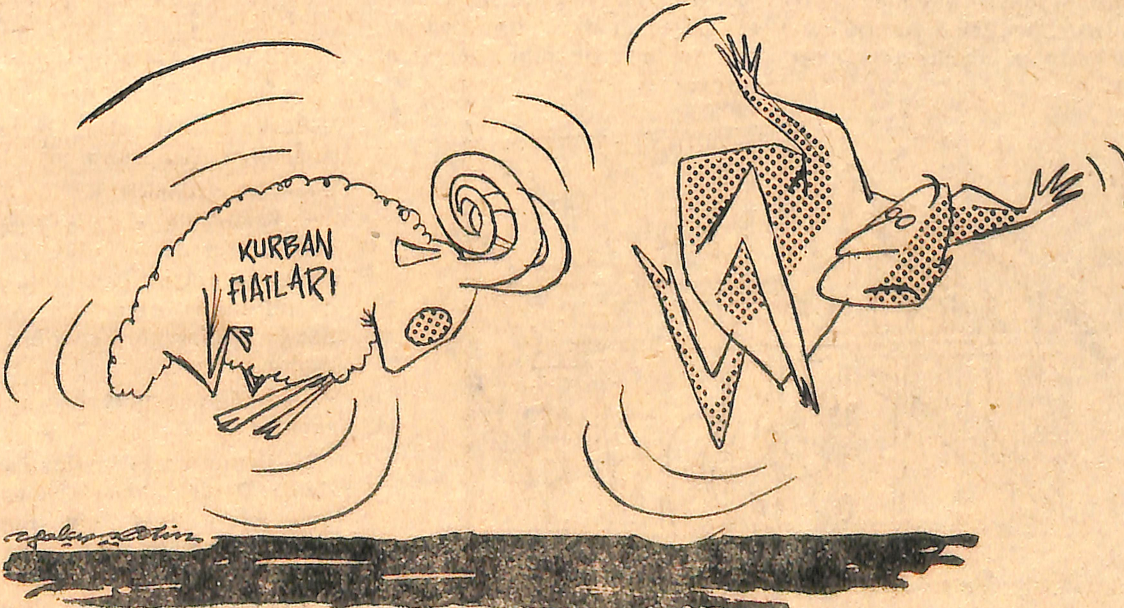
Şimdi de Tercüman gazetesi bayan Suzan'dan şu haberi veriyor:

(Haber aldığımıza göre, memleketimizin tanınmış romancılarımızdan Suzan Sözen iki senedenberi hazırlamakta bulunduğu «Beni Unut» isimli romanını tamamlamış bulunmaktadır.)

Haydi, daha ikinci satırdaki dil yanlışını bir yana bırakalım. Ama siz şimdiye kadar hiç bir romancımızın bir romanını tamamladığı müjdesini gazetede, haberler arasında okudunuz mu? Keşke okusaydık... Ama bu edebiyat iltiması sade Bayan Suzan'a yapılıyor!

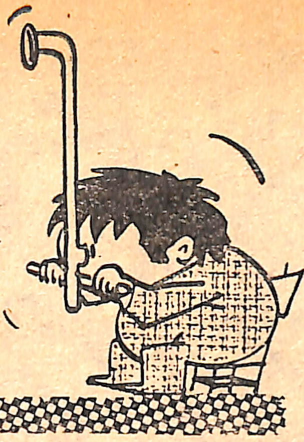
Film şuketlerinin akla sığmaz reklâmlarıyla günün birinde dünyanın bir köşesindeki güzel kız hop diye bir yıldız oluverir. Ama edebiyatta hop diye hiç bir şey olmaz!

Yazık! Sanata da kadın parmağı girdi, bir oramız kalmıştı!...

Tos!..

DENİZ ayak altında

★ **Yazan : Ayak takımından Tahir TAKIM** ★

İSTANBUL'un üç bir yanı deniz. Bu kadar da değil, İstanbul'un denizi İstanbul karasının koynuna kol kol sokulmuş. Yine de böyleyken, İstanbulda denize girmek, öbür dünyada cennete girmekten daha zor. İstanbul'un bir başından bir başına deniz kıyılarını bir takım insanlar satın almışlar. Denizin satın alınması akıl alır iş değildir. Denizi satın alanlar, dua edelim ki havayı da satın almamışlar. Denizle hava arasında büyük bir fark yok, onu da satın alıp bizi havasızlıktan boğmadıklarına şükür. Kavaklardan Çekmece'ye, Şile'den Pendik'e kadar şu güzel İstanbul kıyılarında bedava girilecek bir karışlık boş deniz kalmadığına bakarım da, denizin nasıl satın alındığına şaşarım.

Sekiz yıl Anadolu'da dolaştıktan sonra, sonunda İstanbul'a dönüyoruz, diye çoluk çocuk bizi bir sevinç almıştı. Bu anlattığım on yıl önce. İstanbul'a geldik, hiç olmazsa İstanbul'un tadını çıkaralım, deniz kıyısında bir ev tutalım, dedik. Ne mümkün... Deniz kıyısında bulamadık, denize yakın bir yer olsun dedik. O da olmadı... Aman, dedik, hiç olmazsa deniz gören bir yer olsun. Uzaktan denize bakarız da gönlümüz gözümüz açılır. Ne gezer... Denize uzaktan bile bakamıyoruz. Ara tara derken, Cihangir'de deniz görür bir apartıman var, dediler. Apartıman sahibi, bize katı göstermeden:

— İki yüz lira, dedi.

— Aman...

— Amanı zamanı bu, isterseniz. İki oda, bir hol...

— Hem pahalı, hem küçük.

— Ama deniz görür beyim.

Tek denizi görelim diye, o zamanın parasıyla iki odaya iki yüze peki, dedik. Adam bize katı göstermeye razı oldu. Apartıman, dik Cihangir yamacına yapılmış. Kapıdan girince, bir kat merdiven yerin altına indik. Allah Allah, bu nasıl iş... Bizim bildiğimiz denizi görmek için yukarı çıkıp bakılır. Böyle yerin dibine inilmez. İş bu kadarla da bitmezmiş. Bir kat merdiven daha yerin dibine inince, içimden, her halde denizi, dibinden yukarı doğru seyredeceğiz, dedim. İki kat yerin dibine indik. Kapkaranlık bir yer. Ev sahibi çakmağını çaktı. Elektrik düğmesini buldu, çevirdi:

— Tuh, cereyanı kesmişler, dedi.

Çakmağın ışığında kapıyı açtı, içeri girdik. İçeri girince, bir alaca akşam aydınlığı gördük. Apartıman bayıra yapıldığından, bir yanı yerin dibinde, bir yanı yer üstündeydi.

— Siz ikinci kat demiştiniz... diye ev sahibine sordum.

— Evet, dedi, bunun altında bir kat daha vardır.

Evin dışarıya bakan üç penceresi var. Dikkatle üç pencereden de baktım, bir kaç ağaçla duvardan başka bir şey görünmüyor. Peki, deniz nerde?

Karıma:

— Bir de sen iyice bak. Ben deniz meniz göremiyorum, dedim.

Karım:

— Ben ne deniz görüyorum, ne de denize benzer bir şey... dedi.

Ev sahibine:

— Beyefendi, dedim, siz deniz görür demiştiniz sanırım. Yoksa duvara deniz resmi asılıp ta ona mı bakılacak...

Adam kızdı:

— Vay, ne demekmiş... Evimden deniz görünmüyor mu?

Hani, nerdeyse, «evime deniz görmüyor, dediler diye bizi evine hakaretten mahkemeye verecek.

YAZISIZ!..

— Vallahi affedersiniz, dedim, maksadım evinizi kötülemek değil... Ne ben, ne karım denizi göremedik. Belki başkalarına deniz görünür. Bize görünmedi.

— Sandalye getirin! diye yukarıya seslendi. Hizmetçi bir sandalye getirdi.

Adam sandalyenin üstüne çıktı. Tıpkı, karayı görüp te:

— Kara!... diye bağıran Kristof Kolomb'un gemicisi gibi,

— İşte deniz!... diye bağırdı, işte deniz tabak gibi ayağınızın altında.

O indi, sandalyeye ben çıktım. Allah Allah... Görünürlerde denize benzer bir şey yok. Adama hayâl mi görünüyor, deli mi, yoksa deniz var, deniz var diye diye, tesir altında bırakıp bizi zorla denizi gördüğümüze inandıracak mı?

— Beyefendi affedersiniz. Ben denizi tanırım. İstanbul'da doğup büyüdüm. Pencereden bakıyorum, bir kaç parça mavilikten başka bir şey yok. O da gök yüzünde olduğuna göre bulut sanırım, dedim. Adam:

— Boyunuz kaç? diye sordu.

Başka zaman olsa boyumu söylemem. Boş bulunup:

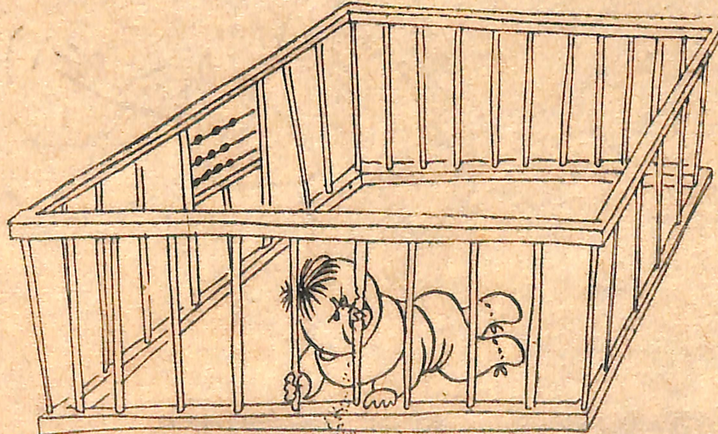
— Bir elli sekiz, dedim.

— Tamaaaam... dedi, tevekkeli değil... Ben de bu adam neden denizi görmüyor. Gözlerine perde mi inmiş, diyordum. Şimdi neden denizi görmediğiniz anlaşıldı.

— Neden görmüyormuşum acaba?

— Boyunuz yetişmiyor da ondan... Denizi görmek için, en aşağı bir yetmiş boy olmalı. Parmaklarınızın üzerine kalkın bakalım.

Ayak parmaklarımın üstüne dikilip baktım, yine deniz yok.

Hürriyet aşkı!..

— Zıplayın birazcık, o zaman görürsünüz.

Denizi göreceğim, diye ha babam sandalyenin üstünde zıp zıp zıplıyorum. Nerdeyse başım tavana değecek. Yine denize benzer bir şey yok.

Ev sahibi:

— Masa getirin! diye bağırdı, balkondaki küçük masayı... ...

Masa geldi. Adam masanın üstüne sandalyeyi koydu. Sandalyenin üstüne de ben çıktım.

— Şimdi ne görüyorsun? diye sordu.

Ben o sevinçle az kalsın, canbaz gibi çıktığım sandalyeden yuvarlanıyordum.

— Gördüüüm, gördüm, diye bağırdım.

— Ne gördünüz?

— Denizi gördüm, denizi...

Karım:

— Aşkolsun, dedi, hayatını tehlikeye koyup masanın üstündeki sandalyeye çıktın ama, en sonunda da denizi gördün. Tebrik ederim. Denizin neresi görünüyor? Marmara tarafı mı, Boğaz tarafı mı?

— Hangi tarafın denizi olduğunu anlayamadım. Şöyle bir karış kadar bir deniz görünüyor.

Ev sahibi bu sözüme alındı:

— İstanbulluyum, diyorsunuz. Sonra daha denizi tanımıyorsunuz. Sizin gördüğünüz deniz, Kızkulesinin iki yüz metre kadar batısı ile, Sarayburnu arasında kalır.

Ev sahibinin, kapıcının, karımın yardımıyle sandalyeden indim.

— Ooooh, aman içim açıldı, dedim, deniz havası başka oluyor.

Karım çok şişman olduğu için:

— Ben sandalyeye çıkıp göremem, dedi.

— Masa, sandalye işi zor, dedim, artık buraya taşınınca hususî bir tertibat yaparız. Çıkırık gibi bir şey...

Karım:

— İnsan denizi, evinde yattığı yerden görmeli... dedi.

Ev sahibi:

— Yattığınız yerden de deniz görünür, dedi.

— Nasıl? Masanın, sandalyenin üstüne mi yatılacak?

— Hayır. Sizden önceki kiracılar, yattıkları yerden denizi çok rahat seyrediyorlardı. Hani denizaltıların periskobu vardır ya, öyle bir periskop tertibatı yapacaksınız. O zaman yere yatın, bacaklarınızı duvara dikin, rahat rahat denizi seyredin.

— Periskop mu dediniz? Bu âlet bulunur mu?

— Rica ederim. Uzun zaman İstanbul'dan ayrı kaldığınız belli. Şimdi İstanbul evlerinin yüzde sekseninde periskop var. Periskop bir ev için en lüzumlu eşya. Akşam evinize yorgun argın geldiniz mi, periskoptan denizi seyredersiniz, içiniz açılır.

— Beyefendi bu evi yazık ediyorsunuz.

Ev sahibi şaşırdı:

— Neden?

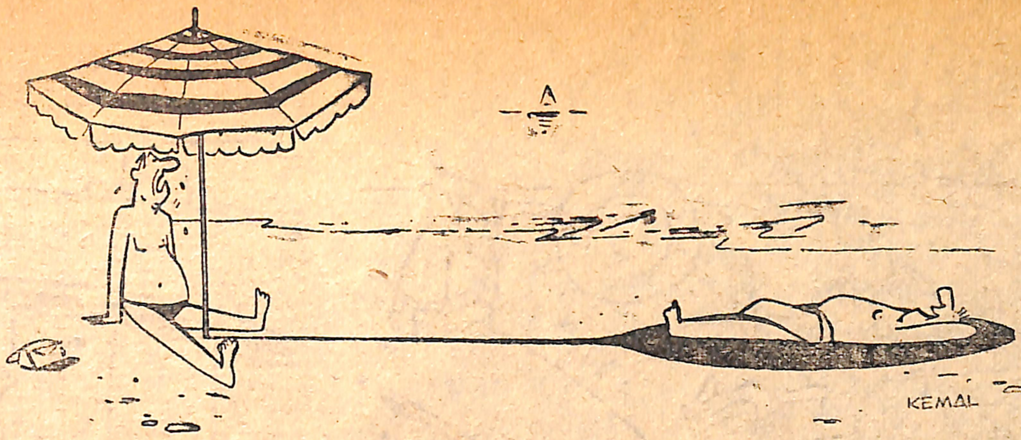
— Bu kat ayda iki yüz değil, en az günde iki yüz lira getirir.

— Ne gibi?

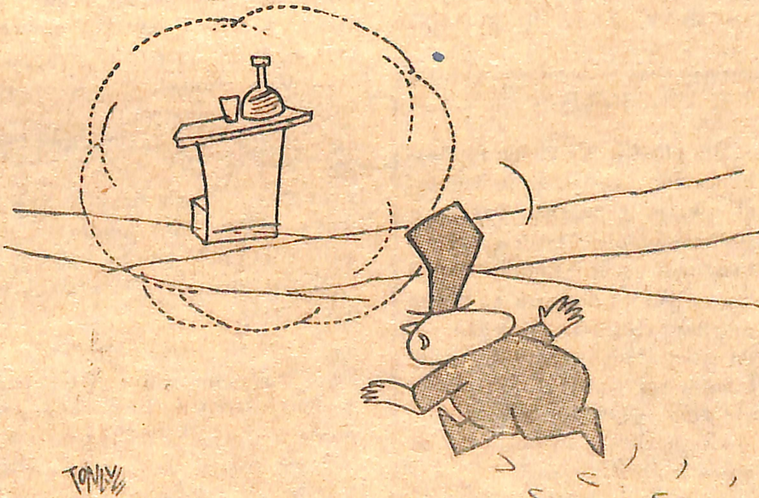
— Ne gibi olacak. «Çok güzel deniz manzarası seyretmek isteyenlere fırsat. Saati iki buçuk lira» diye gazetelere ilân verin. Kapıda bilet kesmeye yetişemezsiniz.

Az kalsın adamla döğüşecektik. Hemen dışarı çıktık. Merdivenlerde karım:

— Denizi bir kerecik te ben görseydim, buraya kadar gelmişken... dedi.

YAZISIZ!..

Bay Politik!..

★ Yazan : Çetin ALTAN ★

Tezyinat

1950 seçim mücadelesinde D. P. nin duvarları kaplıyan meşhur bir afişi vardı. Dur mânasına kalkmış koskoca bir el, altında şu yazı: «Yeter! Söz milletindir.»

Bu afişi yapmış olan tanınmış mimarlarımızdan Selçuk Milar öğrendiğimize göre yeni bir galeri açmış. Burada dekoratif sanatlara ait yeni eserler teşhir ediyormuş.

Yaptığı afişteki sözlerin bir süs olduğunu öğrendikten sonra dostumuz kendisini tamamen tuttu bu işe verdi demek...

Tarih ve tekerrür

Üstat Fuat Köprülü'nün mahdumu İstanbul D. P. İl Başkanı Dr. Orhan Köprülü yazdığı bir makalede politikacılık ahlâkının üzerinde durmakta ve muhaliflerin:

«Seçimlerde iktidar partisinden para alın, fakat yine de rey vermeyin» şeklindeki tavsiyelerini incelemektedir.

Bu bize sekiz yıl önce D. P. muhalefetteyken söylenmiş bir sözü hatırlattı. Halk Partisi, milletvekilleri aylıklarını arttırırken, Baba Köprülü rivayete göre şöyle demişti:

«Kırmızı oyları (teklif aleyhinde) kutuya, paraları da cebe atarız!»

Mahdumun haklı tenkidi geriye doğru götürüldüğü zaman, garip bir tecelli, karşısına babası çıkmaktadır!

İnadım inat

İrtica var, deriz.
Yoktur, derler.
İlâç yok, deriz.
Vardır, derler.
Torpil var.
Yoktur, derler.
Kahve yok.
Vardır, derler.
Şimdi de hayat pahalılığı var, diyoruz.
Yoktur, diyorlar.

Bütün anlaşmazlık «Var» ile «Yok» kelimelerinden doğuyor. Her ikisi de birbirile yer değiştirse bütün mesele hallolacak!...

Tebrik etmek lâzım

Türkiye'ye gelen yabancıların gazetecilere verdikleri beyanata hayranım:

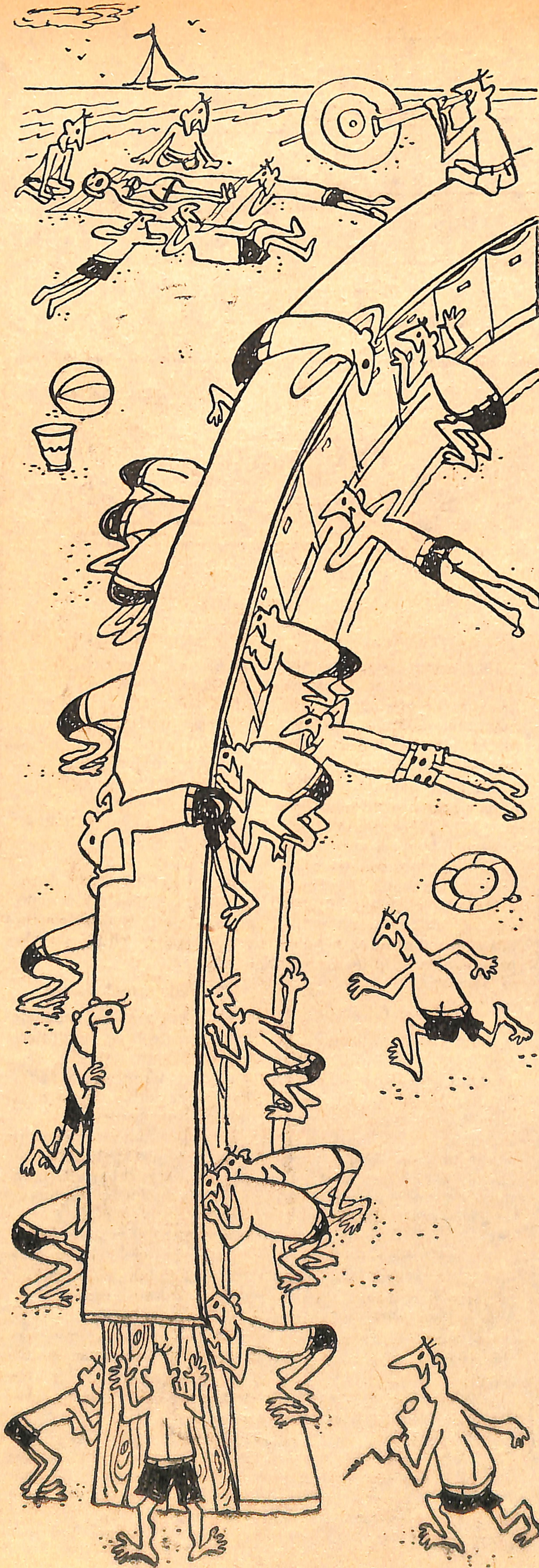
«Büyük terakkiler gördük. Fevkalâde kalkınmışsınız. İstanbul'a bayıldık... v.s.».

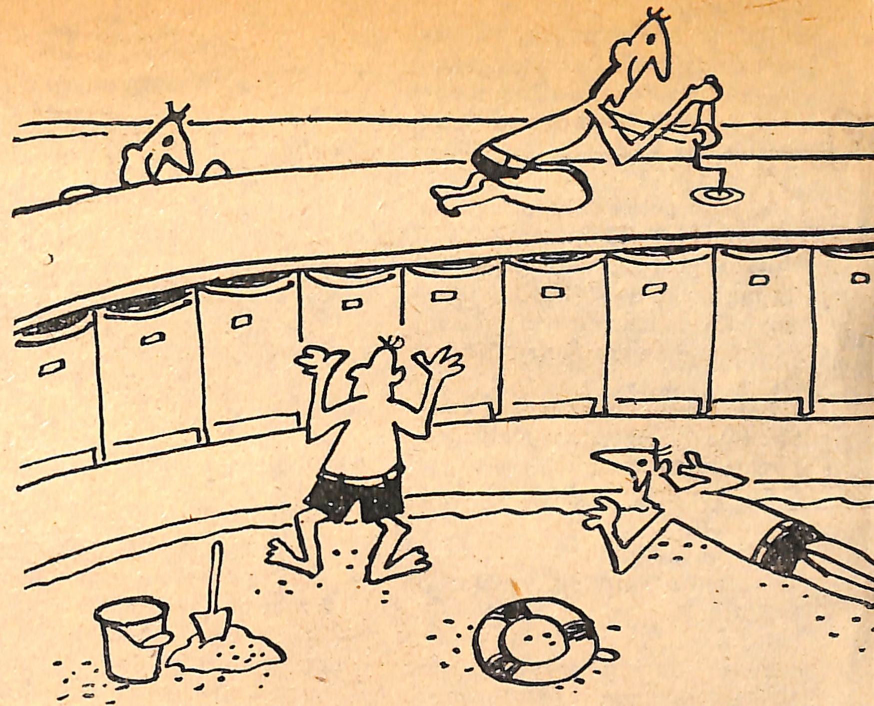
Vaktile tımarhaneye yeni gelmiş bir doktor hastalar arasında dolaşırken, alt katta anahtar deliğinden ambarı gözetliyen bir deliye rastlamış. Eliyle deliyi şöyle kenara itip, nereye bakıyor diye merakla eğilmiş, delikten kendisi de bakmak istemiş.

Deli:

— İlâhi doktor, demiş, yirmi senedir bakıyorum da bir şey göremedim. Şöyle bir bakmakla sanki sen ne göreceksin?

Bizim bir ömür boyu bakıp da görmediğimiz şeyleri maşallah yabancılar iki günde göriveriyorlar da hani doğrusu şaşıyoruz.

MEŞHUR sanatkâra tesadüf ettiğim zaman gözlerime inanmadım. Âdeta kanburu çıkmıştı genç yaşta.

— Geçmiş olsun birader? dedim nedir bu hal?

— Lumbago! diye inledi.

— O da nesi? Japon güreşi mi?

— Alay etme Allahasen... Lumbago bel ağrısıdır... Bilir gibi söyledin ama...

— Neyi?

— Japon güreşini...

— Anlat kuzum...

Ve anlattı:

— İstanbul'a Mlle de la Rochefoucauld diye bir Fransız kızı geldiydi. Bildin mi?

— Yooo... Nerde bileceğim...

— Yahu, gazeteler bile yazdı. Bilhassa dedikodu sütunları... Bu güzel kız...

— Demek güzeldi.

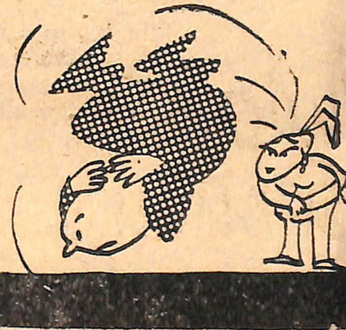
— Sorar mısın? Filiz gibi kız.. Bayıldım, bayıldım... Şöyle 1.70 boy düşün! Her şeyi de ona göre: hokka gibi ağız, tatlı mavi gözler, bilek kalınlığında bir kuyruk...

— Ne kuyruğu canım?

— At kuyruğu tabii... Kızı görsen, güreşçi olduğuna ihtimal bile vermezsin...

— Ay, bu kız güreşçi mi?

— Evet, Japon işi güreşiyor. Hattâ bir keresinde, arkadaşlar takıldılardı benim için: «Madmazel, bu bay sizi öpmek istese ne yaparsınız?» diye.. «Hele bir tecrübe etsin» demez mi? Yapmayin, etmeyin dedik ama, kime dinletirsiniz? Kız: «İlle de beni öpsün» diye tutturdu. İnsan bir fena oluyor kardeş. Biz kadın kısmından böyle ısrar görmeğe alışmamışız. Çaresiz, gaflet ettim...

— Öptün demek...

— Hayır, sadece cür'et ettim. Azizim, bir eliyle çenemi, bir eliy le başımın arkasını tuttuğu gibi, boynumu vida haline getirdi, bir çeviriş çevirdi, neye uğradığımı an lamadım. Ben, tam da nefesini yüzümde hissedecekken o, nâzik bir tavırla: «Görüyorsunuz, beyefendi, eğer başınızı biraz daha çevirirsem artık hayatta olmazsınız» dedi...

— Vay canına...

— Vay canına ya...

— Sen de pek anayimişsin birader.

— Davulun sesi uzaktan hoş ge lir. mamafih önce benim de pek namusuma dokundu bu hal... Kendisinden güreş dersleri almağa karar verdim.

— Aldığın belli, halinden...

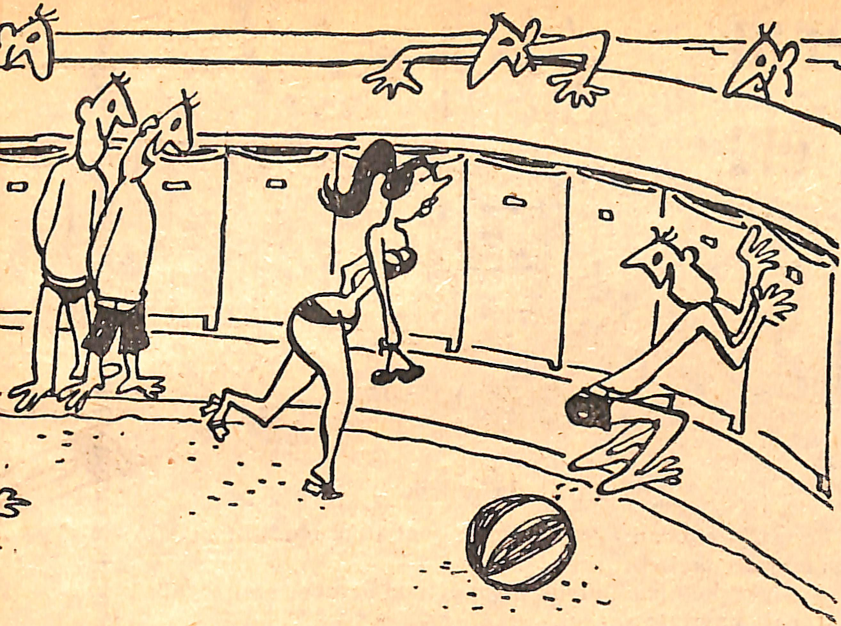
— Yook. bu ondan değil. Dinle de bak... Mlle de la Rocefoucald'ya devam etmeğe başladım. Aman ne enteresan numaraları var... Yalnız kız, güreşirken cinsiyetini unutuyor, üstelik insana da unutturuyor. Güreşten başka şey düşünemez hale geliyorsun. Haddin varsa bir an zihnini başka yere

Reklâm

Bir plâstik maddeler imalâthanesinde çalışıyordu, vazifesi reklâm yapmaktı. Piyasaya yeni çıkarılan plâstik ceketleri tanıtmak için, bunlardan bir tane giydi ve doğruca en yakın meyhaneye gitti. Bir viski soda iştedi. Meyhanenin de en kalabalık bir saatı idi. Reklâmcı etrafına şöyle bir bakındıktan sonra, herkesin duyabileceği bir sesle bağırdı:

— Canım şimdi içmek istemiyor; sen şu viski sodayı ceketin cebine dök, evde içeyim...

(Amerikan)

ver. Kündeye geldiğinin resmidir.

— Kızı kafesliyemedin demek...

— Hangi kafesten bahsediyorsun azizim... Kaldığı otelin izbandut gibi garsonu kıza sataşacak olmuş, iki üç numarayla kıskıvrak

...udo'nun Sonucu

odasından çıkarıp ayıyı merdivenlerden aşağı tekerlemiş. Gören anlattı...

— Hayret...

— Hayret ya... Hem halinden hiç umulmaz. Nâzik, şakacı, cici bir kız...

— Peki, sen neden bu hale geldin?

— İşte onu anlatıyordum ya... Aradan epey zaman geçti. Bir gece, evde bir tıkırtıyla uyandım. Biz, bütün medenî memleketlerde olduğu gibi, karı-koca ayrı odalar da yatarız...

— Bu yaştan sonra öyle olması tabii...

— Oralarını karıştırma... Yalnız bizim evin bir hususiyeti var. Benim yatak odam ön taraftadır. Karımla çocuklar, arka taraftaki odada yatarlar. Neyse, bu izahatı vermeme sebeb, ilk aklıma gelen şey oldu: besbelli, dedim, çocuklar uyandı, gürültü ediyorlar. Ama, hiç ışık göremeyince şaşırdım. Bizim oralara son zamanlarda hırsız dadandığını biliyorsun. «Ulan Salâhattin» dedim, kendi kendime, «işte şimdi öğrendiğin numaraları göstermenin tam zamanı geldi. 21, 34, 83 le herifi kıskıvrak yakalayıver...»

— O dediğin karakolun telefon numarası mıydı?

— Hayır canım, Japon güreşlerindeki tesbit numaraları... Derken efendim, karanlıkta tıkırtının geldiği arka tarada doğru ilerledim. Durup dinledim. Bir hışırtı var! Tamam, dedim, koridora açılan büyük odanın kapısı önünde bir hayal görür gibi olmamla elimi uzatıp yakalamam bir oldu.

—Yaşaaa Salâhattin... Erkek adamsın vesselâm...

Salâhattin acı acı güldü:

Acele hüküm verme, dedi... Hırsızı yakalamamla kendimi beyin üstü beton zeminde bulmam bir oldu... Bayılmışım. Aklım başıma gelirken: «Ters pozisyon» diye sayıkladığımı hatırlıyorum. Ters pozisyona girmiştim uyku sersemi... Bir de ne göreyim? Her taraf apaydınlık... Evdeyim. Karımın iki gözü iki çeşme: «Ne bileyim?» diyordu. Tam kalktım, baktım ki ön taraftan bir tıkırtı geliyor... Hırsız zannettim. Karanlıkta biri koluma yapışınca 63 ü tatbik ediverdim»...

— Ne yapmış, ne yapmış?

— Sorma... Ben de senin gibi şaşırdım. Ne 63 ü diye sordum. Meğer, bizim hanım da benden gizli, gidip o De la Rochefoucauld habisinden Judo öğrenmemiş mi? O gün bugündür hâlâ belimi alamıyorum birader...

— **Hikâyeci** —

Nasıl olur?

Adamın biri, yaşlı babasını alıp civardaki bir psikiyatri kliniğine yatırmak üzere getirdi, fakat hiç yer yoktu. Doktora yalvardı:

— N'olur doktor bey, babamı kabul edin, kendisi hakikaten deli; buna şüphe yok. Sabah tan akşama kadar bornozla banyoda bir lâstik ördek yavrusu ile oynuyor.

— İyi ya, evde kalabilir.. Kimseye zararı yok.

— Nasıl yok. Oynadığı ördek benim...

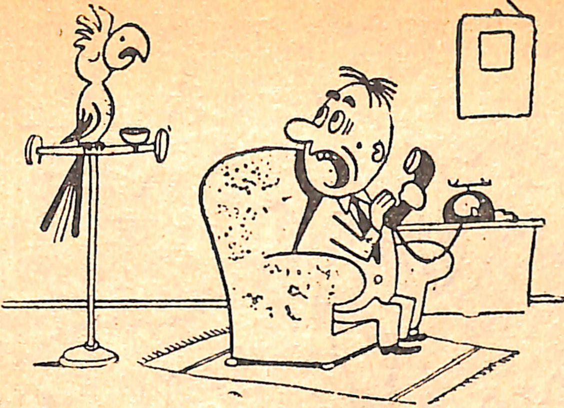
(Alman)

Plâjlar, kontrol edilecek.. (Gazeteler)

Polis — Biz başka plâja gidelim, burası kontrol ediliyor!..

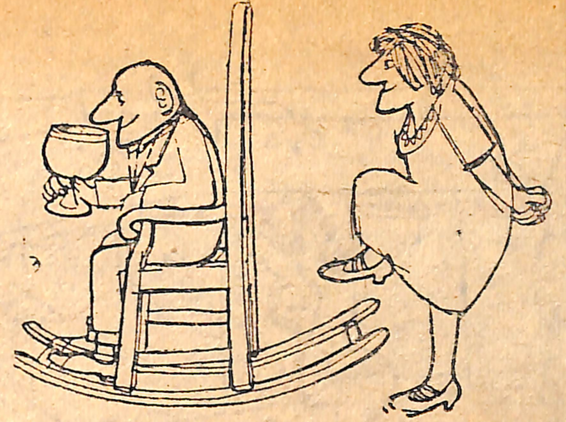
Milletlerin Güldükleri

— Vay hınzır va... Ulan beni «Hayvanları Koruma derneği» ne mi şikâyet ettin?

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Zavallı

George Gobel çok sarhoştu ve evine dönüyordu. Derken yoluna bir elektrik direği çıktı.

Bizimki bunun etrafında dönmeğe başladı. Eliyle yoklayarak bir hayli döndü, döndü ve en sonunda kaldırım üzerine yığıldı, kendi kendine:

— Ş...di ne yapacağım? diye söylendi, dört tarafım duvarla çevrilmiş...

— *İngiliz* —

Biraz da müzik

Tren Chicagodan ayrılalı yarım saat filân olmuştu ki Mrs. Jones feryada başladı:

— Ah keşke bizim büyük piyanoyu da beraber getirseydik...

Kocası hayretle sordu:

— Deli misin? Böyle bir seyahatte piyanoya ne lüzum var?

— Ne lüzum var olur mu? Biletleri piyanonun üzerinde unuttum.

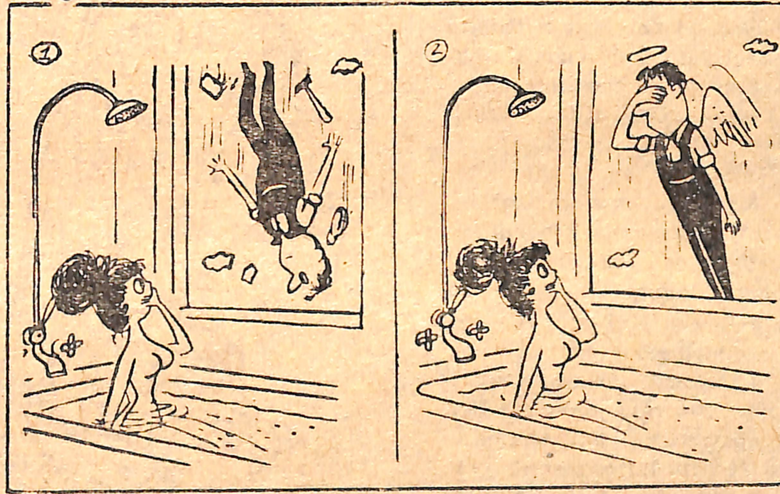
— *Kanada* —

Bahşiş

Miamideki barlardan birinin kapısı hızla açıldı, içeri yakışıklı, temiz kıyafetli bir centlmen girdi. Tezgâha yaklaştı ve bir viski istedi. Bir dikişte içtikten sonra cebinden 5 dolar çıkarıp tezgâha attı ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti. Tezgâhtar 5 doları alıp dikkatle katladı ve cebine yerleştirdi ve diğer barmene seslendi:

— Yahu, sen hiç böyle şey gördün mü? Şu adam bir viski içti 5 dolar bahşiş bıraktı, içkinin ise parasını ödemeden çıkıp gitti.

(Amerikan)

YAZISIZ!..

— İtalyan —

Küller!

Mısafir köşede duran büyük ve gayet güzel bir vazoyu işaretle sordu:

— Ne kadar güzel vazo! İçinde ne var?

Ev sahibi kadın cevap verdi:

— Kocamın külleri.

— Neee!.. Demek kocanız öldü... Bilmiyordum, affedin.

Kadın güldü:

— Ne ölmesi canım... Okadar tembeldir ki, köşeye otur du mu, kalkıp kendine bir sigara tablası almağa üşenir.

(Hind)

Tam isabet

Küçük oğlanın kafası bahçe duvarının üzerinde gözüktü:

— Affedersiniz Sinyor Clara, okumu sizin bahçeye düşürdüm. Gelip alabilir miyim?

— Elbette oğlum, ne tarafta okun bakiiim?...

— Galiba sizin kedinin karnında Sinyora Clara.

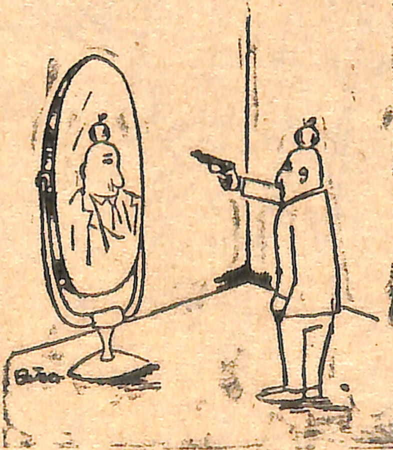
— *İtalyan* —

Komik manzara

Sir Alexander Fleming'e bir mecliste, penisilini ilk keşfettiği gün mikroskobundan bakarken ne düşündüğü soruldu. Kâşif biraz düşündü sonra gülümseyerek:

— Vallahi, dedi, samimi olarak söylemek lâzım gelirse kendi kendime «amma da komik şey ha» demiştim.

— *İtalyan* —

Yazısız!..

— Alman —

Zor mevzu

Los Angelos okullarından birinde, resim dersinde talebelerden büyüdükleri zaman ne olmak istiyorlarsa onun resmini yapmaları istenmişti. Kimi kendini tayyareci, kimi doktor, kimi avukat v.s. olarak çizdi.

Yalnız küçük bir kız kâğıdını boş olarak verdi. Öğretmen niçin böyle yaptığını sorunca da:

— Ben, dedi, büyüyünce evlenmek istiyorum ama, bu nasıl çizilir bilmiyorum.

— *Amerikan* —

Çırak imtihanı

Tavukçu dükkânının vitrininde «Çırak aranıyor» diye bir ilân vardı. Genç bir çocuk müracaat etti. Tavukçu sordu:

— Söyleyin bakalım bir kekliğin taze olup olmadığını ne ile anlarsınız?

— Dişlerle.

— Ya... Öyleyse siz hiç bir şey bilmiyorsunuz, zira kekliğin dişleri yoktur...

— Olabilir ama benim var.

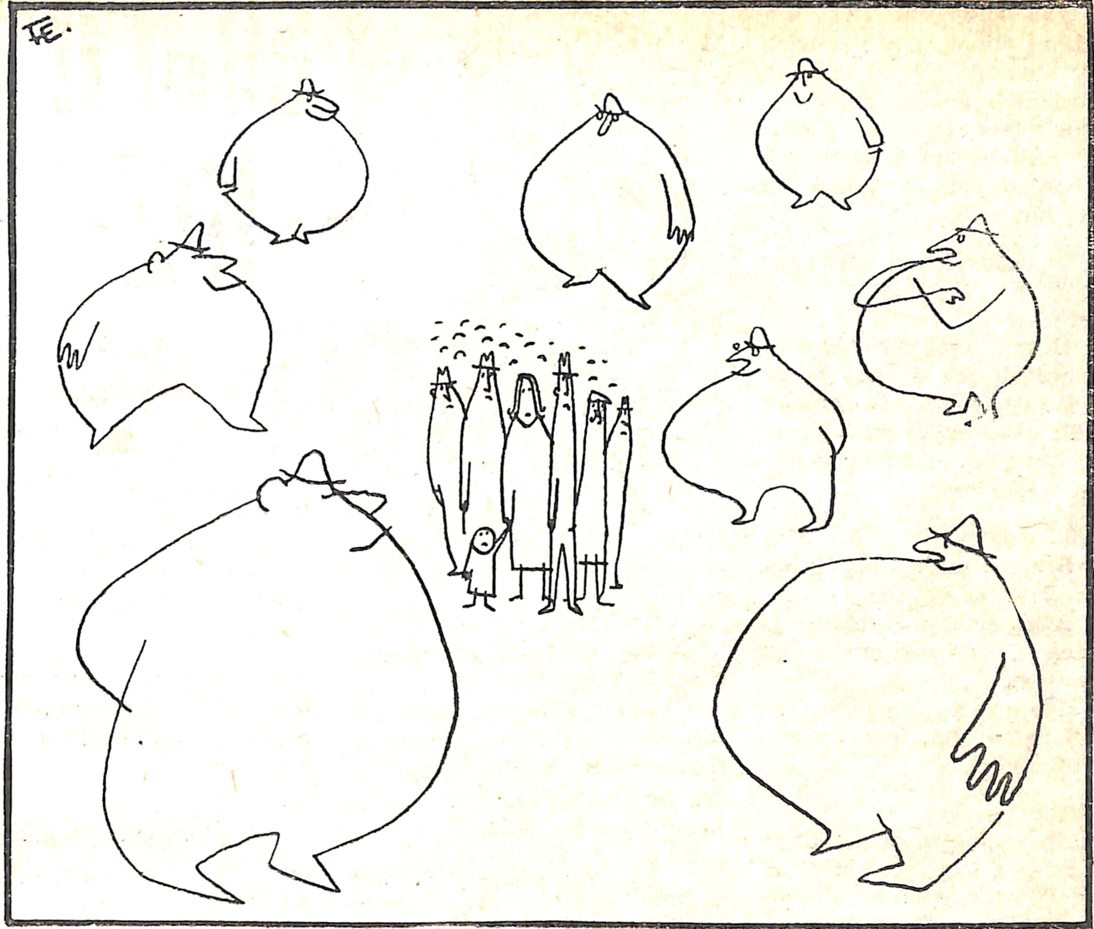
Soğan satıcısı!..

— İtalyan —

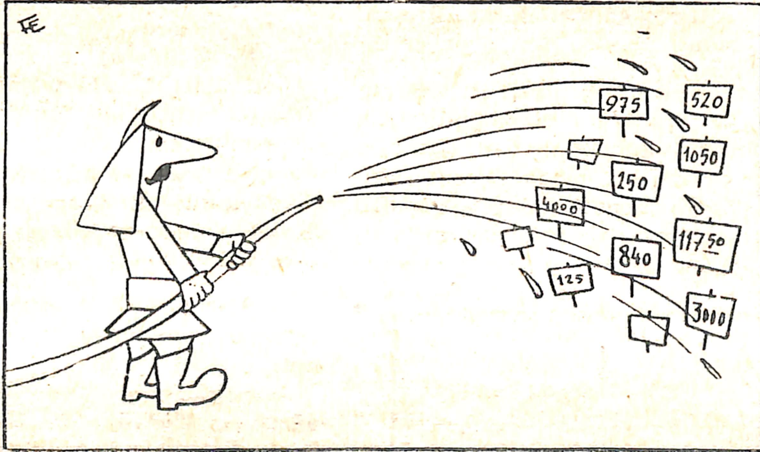
Ferruh Doğan

Ferruh Doğan da karikatürde yeniyi arayanlardan biridir. Bu aradığını, zaman zaman buluyor, zaman zaman kaybediyor. Hukuk tahsilini bitirmiş olmasını, sanatı için de bir üstünlük sayarız. Ama bu, meslekte eski hukuka riayet etmemek hakkını vermez! Bizce, sanatkâr, maziyi lâfla değil, verdiği eserle red ve inkâr ettiği gün, haklı olur. Genç arkadaşımıza bunu lâyık görürüz.

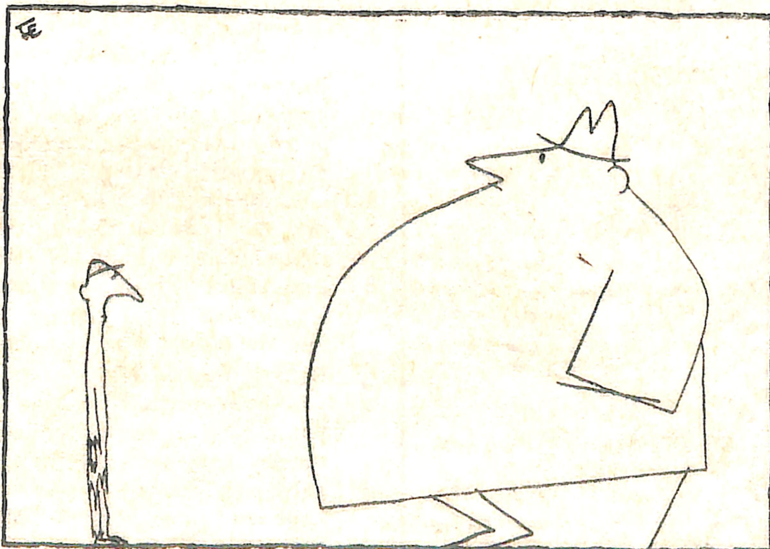
Ferruh, şimde Yedeksubaylığını yapıyor. Sanatta neler yapacağını ise, ancak bu vazife bittikten sonra göreceğiz.

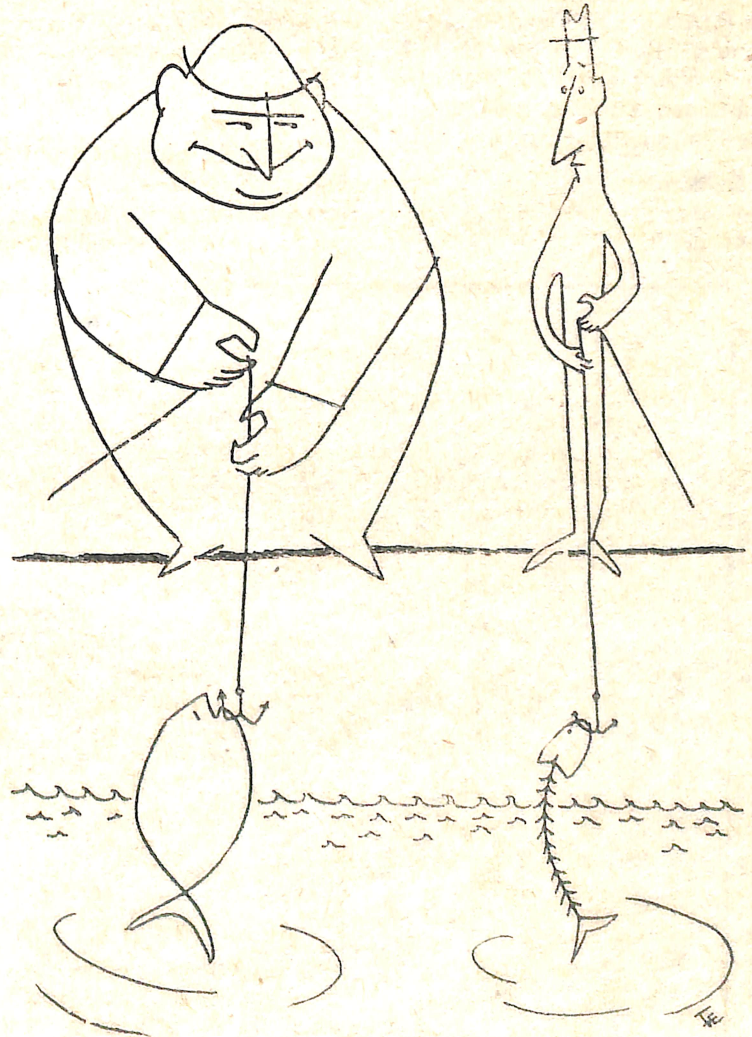
Refah içindeyiz!..

Herşey ateş pahasına!..

Tekzip!..

YAZISIZ!..

Sihirli Kız

Yazan :

O. YAZAR

PARLAK kravatlı adam, koltuktaki genç kıza yan yan bakıyordu. Genç kız, mendilini elinde evirip çeviriyordu. Mendilin rengini, dokusunu, biçimini inceliyordu.

Genç adam gırtlağını temizledi. Kelimelerin içinden bir kaç harfini yutarak, gürültüye benzer bir sesle,

— Bir cıgara içer misiniz? dedi.

Genç kız,

— Hayır, teşekkür ederim, dedi, hem de çok teşekkürler.

— Bende yalnız bu cıgaradan var. Siz belki başka çeşit içiyorsunuz. İçtiğiniz cıgaradan olmadığına üzgünüm.

Sizde belki vardır.

— Sahi... Bilmiyorum. Kimbilir... Belki de vardır.

— Hani, cıgaranız yoksa, şu köşedeki tütüncüden hemen gidip alayım.

— Hayır, hayır, teşekkür ederim. Rahatsız olmanızı istemem. Çok teşekkürler.

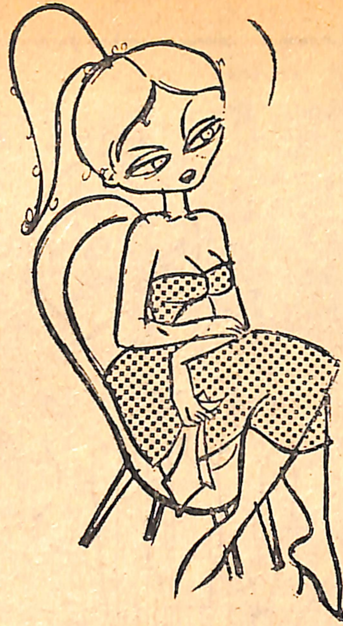
Erkek,

— Allahaşkınıza şu teşekkürlerden biraz vazgeçer misiniz? dedi.

— Yoksa ağzımdan yersiz bir söz mü çıktı? Kalbinizi mi kırdım yoksa... Sizin ne kadar ince, ne kadar duygulu olduğunuzu bilirim de... Amma iş. Bir insana «teşekkür derim» demekle onu kızdıracağım hiç aklıma gelmemişti. Ben herhangi bir insana teşekkür ettiğim zaman, onun bana küfretmesine alışık değilim, anladınız mı?

Delikanlı,

— Ben size ne zaman küfrettim? dedi.

— Vay, siz bana küfretmediniz mi? Pekiy öyle olsun.

— Aman Allahım... Ben size, dışardan gidip cıgara alayım mı diye sordum. Bunun küfre benzer yeri varsa söyleyin. Allah kuru iftiradan saklasın.

— Ben, sizi zahmete sokmak istemiyorum, dediğim zaman doğrusu hiç te cinayet işled'ğimi sanmıyordum. Yoksa «rahatsız olmanızı istemem» demek çok kötü bir lâf ta, ben mi onu anlamayacak kadar aptalım?

— Siz önce bana şunu söyleyin. Gidip size cıgara almamı istiyor musunuz, istemiyor musunuz.

Genç kız,

— Canınız burda durmak istemiyorsa o başka... Hiç durmayın, hemen gidin. Benim yüzümden burada hapsolduğunuzu görmek istemem. Sizi burda zorla tutan yok.

— Allah Allah... Ben bunu demek istemiyorum canım. Neden ille beni anlamak istemiyorsunuz?

— Pekiy, ne demek istiyorsunuz ya. Açık konuşun. Ben sözlerinizden başka mâna çıkaramıyorum.

Genç adam,

— Ne oluyoruz Allahaşkınıza, dedi, birbirimizle ne alıp veremediğimiz var?

— Hiç. Ne alıp veremediğimiz olabilirmiş... Hem neden olsun?

— Akşamdan beri, bir tuhafsınız. Bu hâlinizi hiç anlayamıyorum. Geldim geleli hep zehirli sözlerle kalbimi kırıp duruyorsunuz.

— Kim? Ben mi? Burada güzel vakit geçiremediğiniz için çok üzgünüm. Allah aşkınıza burada bulunmak canınızı sıkıyorsa, kendinizi bu sıkıntıdan kurtarın. Her halde canınızın sıkılmıyacağı, eğlenebileceğiniz milyonlarca yer vardır. Yalnız benim üzüldüğüm bir şey varsa, neden bunları daha önceden anlamamış olmamdır. Siz bu akşam buraya geleceğinizi telefon ettiğiniz zaman, beraberce bir tiyatroya, bir eğlence yerine gidebileceğimizi düşünmüştüm. Ama artık geçti... Şimdi siz buradan giderseniz, kendimi daha rahat bulacağım. Burada oturup pinekleyerek, karşınızda oturan adamın sıkıntıdan patlamasına sebep olmak hoş bir şey değil...

Genç adam,

— Benim canım sıkılmıyor, dedi, sonra herhangi bir eğlence yerine gitmeğe de niyetim yok. Sevgilim, ne oluyor size böyle, anlatsanıza kuzum. Haydi, lütfen anlatın.

— Neler söylediğinizi nah şu kadarcık anlıyorsam canım çıksın... Ortada hiç bir şey yok ki... Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

— Anlıyorsunuz. Hem de bal gibi anlıyorsunuz. Mutlaka bir şey var ortada. Ben mi bir şey yaptım?

— Hiç bir şey yok. Yalnız, acaba ufak bir tenkit hakkım var mı?

— En sonunda demek baklayı ağzınızdan çıkaracaksınız. Hadi, hadi söyleyin.

Genç kız;

— Ne söylememi istiyorsunuz? diye sordu.

— Ne söyliyeceğinizi siz daha iyi bilirsiniz. Bugünkü telefon konuşması üzerinde durmak istiyorsunuz her halde. Size telefon ettiğim zaman o kadar sinirli ve nemrut bir hâliniz vardı ki, korkumdan doğru dürüst konuşamadım.

— Affedersiniz. Bir daha tekrarlar mısınız ne halde olduğumu?

— Söyliyeyim ama, inanın, ağzımdan kaçtı bu söz. Hiç te böyle demek istememiştim. Beni şaşırttınız canım. Kafamı allah bullak ettiniz. Ben ne dediğimi biliyor muyum bakalım?

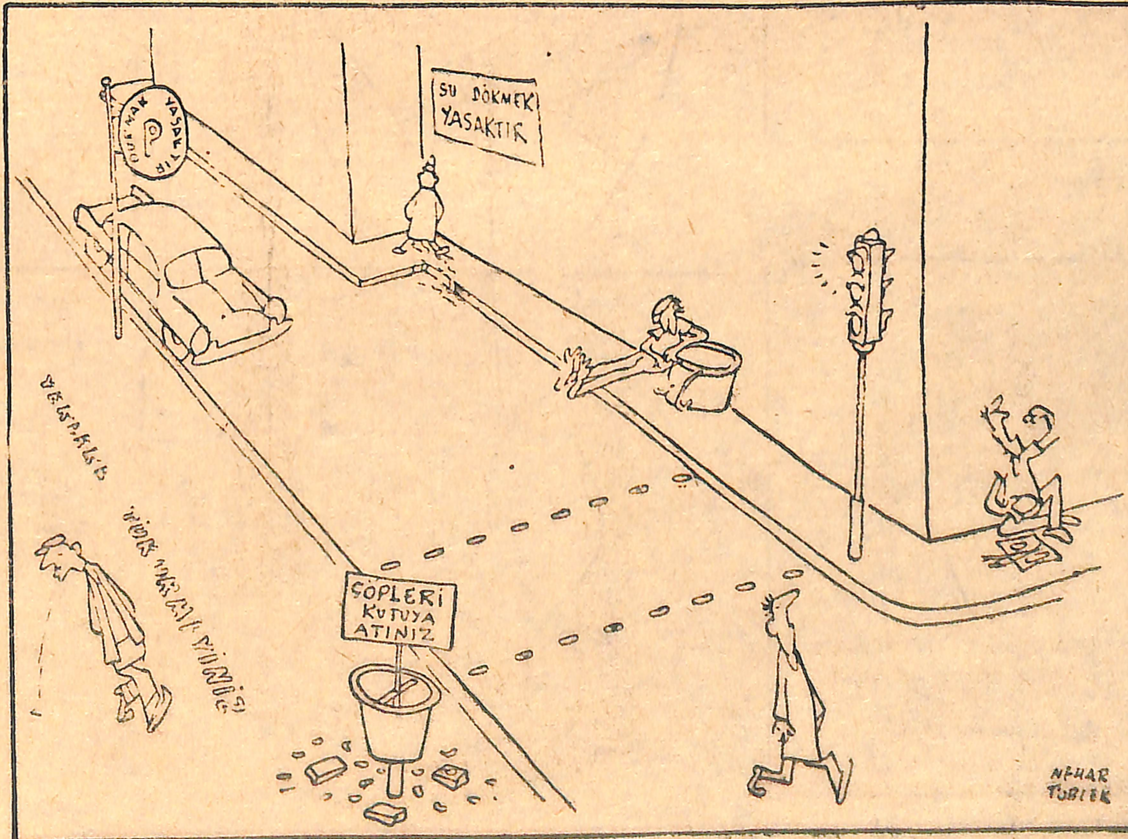
Genç kız,

— Bana bakın, dedi, ben böyle sözler işitmeye alışık bir kız değilim, anladınız mı? Bütün ömrümde kimseden böyle bir söz duymadım.

— Ben sizden özür dilemedim mi? Dilim dolaştı işte... Sevgilim, ben size öyle demek istemedim. Yâni ben demek istedim ki... Vallâhi ben o lâfı nasıl ağzımdan kaçırdığımı anlamadım. Beni lütfen affedin.

— Aman affettim. Ama biliyor musunuz, gönül denilen şey bir şişe camından incedir. Evine gelip sana hakaret eden bir erkeğe centilmen gözüyle bakmak biraz tuhaf kaçıyor.

— Ben sizi üzecek bir şey söylediğimi hatırlamıyorum ki... Bana gücendiniz mi yoksa?

«Körler âleminden geliyorum!»

— Size gücenmek mi? Bunu da nerden çıkardınız? Size neden gücenecekmişim?

— Telefonda bugün bana takındığınız tavır beni zıvanadan çıkardı. Bütün gün elimi hiç bir işe süremedim, sinirimden.

— Hiç böyle şey duymadım. Ay ben sizin işinize de mi mâni oldum.

Ne tuhaf. Sen evinde otur, sonra birisi gel'p, bilmem nerdeki işini bozduğunuzu söylesin.

— Ne zaman ben size böyle bir şey söyledim?

— Ne? Yoksa söylediklerinizi de mi inkâr ediyorsunuz? Demek ben uydurdum. Öyle olsun. Ben'm aptallığıma ver'n.

Genç adam,

— Gitsem daha iyi olacak sanırım, dedi, her ağzımdan çıkan sözü yanlış anlıyorsunuz.

— Gitmek istediğiniz başka bir yer varsa, gidin rica ederim. Sizi sıkmayan bir'n'n yanına neden gitmiyorsunuz, bilmem. Meselâ sarı saçlı kızın yanına. Hem de sizi sevdiği besbelli.

— Sarı saçlı kız mı? Ona gitmek istemiyorum. Hem neden gidecekmişim. Bana ağırlık veren b'r kız.

— Yaa, sahi mi? Benim gördüğüme göre, dün geceki partide size hiç te ağırlık vermişe ben zemiyordu. Fısır fısır konuşuyordunuz.

— Peki ama, onunla neden konuştuğumu da biliyor musunuz?

— Neden olacak, güzel kız da ondan.

— Vallahi, güzel olup olmadığını bilmiyorum. Dün gece onun la konuşmama yine siz sebep oldunuz. Beni h'çe saydınız. Sizinle konuşmak için can attım. Ama «Nasılsınız, iyi misiniz», «Nasılsınız, iyi misiniz?» diye bir iki kere kuru kuru sorduktan sonra çek'p gittiniz. Yüzüme bile bakmadınız.

— Ne? Yüzünüze bakmadım mı? İşte buna çok şaştım. Güleyim bari.

— Siz kendinize gülseniz daha iyi olur. Ama yine söylüyorum, siz bana dün gece hiç yüz vermediniz.

— Öyleyse ben de söyliyeyim. Siz dün gece salona girer girmez doğruca sarı saçlı kızın yanına g'ttiniz. O zaman gözünüzün dünyada ondan başkasını görmediğini hemen anladım.

— Yahu, o sarı saçlı kız, herkesten önce yanıma gelip benimle konuşmaya başladı. Kız konuşurken, bırakıp ta kaçamaz dım ya... Ne yapabilirdim? Hiç bir zaman o kız, beraber olduğunuz bir salonda sizin kadar güzel görünemez.

— Sahi. Çok acaip bir burnu var.

— Yalnız acaip olsa iyi, korkunç ta... Oysa sizin ne güzel burnunuz var. Tam klâsik ölçüde bir burun...

— Siz deli misiniz? Benim burnumun ölçüsü o kadar klâsik değildir.

— Ya gözleriniz... Ya saçlarınız... Ya hokka gibi ağzınız... Dünyanın en güzel kızı kimdir söyler misiniz?

— Bilmem. Her halde dün ak şamki sarı saçlı kız olacak.

— Sarı saçlı kız ha... sevsinler. Demek bana o kız yüzünden kırıldınız. Siz dün gece bana yüz vermediğiniz için bütün gece uyumadığım gibi bugün de işe g'demedim.

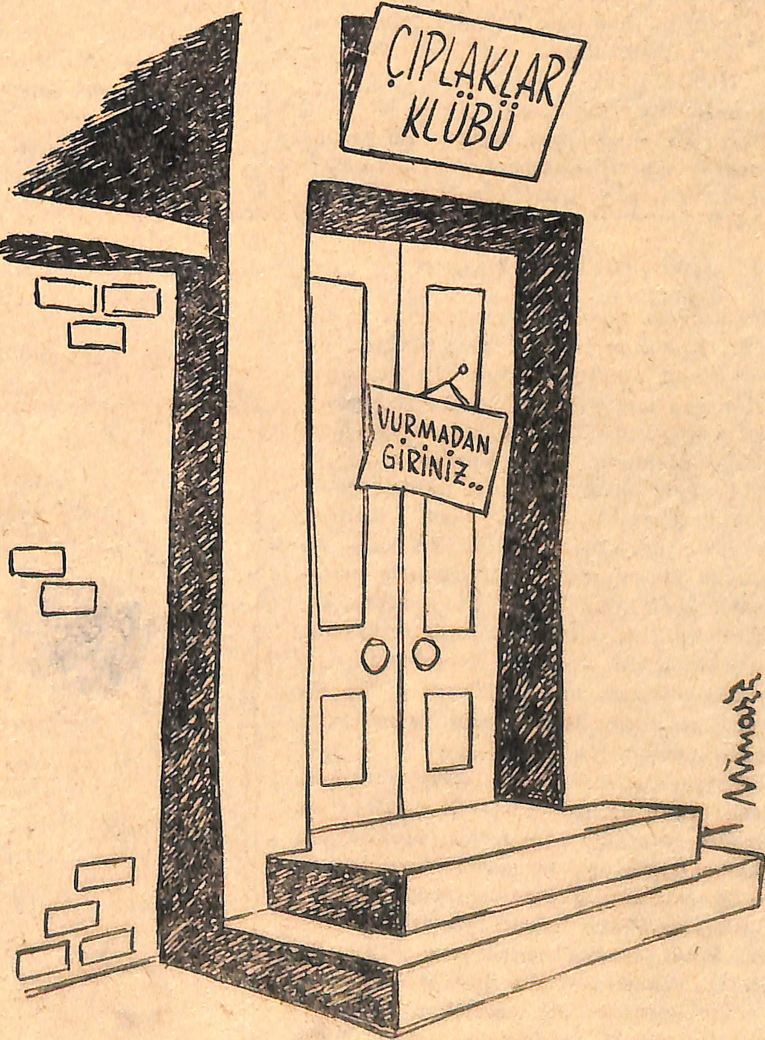
— Siz büsbütün delisiniz. Ben hiç öyle bir kızı kıskanır mıyım? Benim sizinle evleneceğimi sanıyorsanız, bu, düpedüz budalalık. Siz aptalın birisiniz. Nerde şu demin get'rd'ğiniz inciler? Haa, kulaklarımda. Durun, hemen çıkarıp vereyim. İşte alın. Haydi, şimdi yolunuz açık olsun. Güle güle. Rica ederim, çekin arabanızı.

●

Seyyar aşçılar çoğalmaya başladı... (Gazeteler)

Turist — Demek ki şu meşhur (Şark Mutfağı) dedikleri şey, bu olacak!..

YAZISIZ!..

Zahmet etme

Bir cenazedeydiler. Merhumu toprağa verdikten sonra, iki teşyi ciden biri:

— Çaresiz, dedi sesi titriyerek, hepimiz bu deliğe gireceğiz...

— Kaç yaşındasınız? diye sordu arkadaşı.

— Doksan altı...

— E, bâri zahmet edip şehre hiç dönmeseniz!

Meşhedi ile devr_i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talû

— 20 —

— Ya? Bu, Ümmü derya dediğin nerede?

— Eyrandadi. Demavent dağlarının maverasında!..

— Peki, bu nasıl kapanır?

— Şahın hazinesinde inahtari olup!

— O halde azizim, kabahat sizde. Madem ki derya da, anahtarı da sizin elinizdeymiş; Avrupalılar ne yapabilirler? Siz, kendiniz kapatıverin, bütün kâinatın duasını alın.

Meşhedi bir kaç kere kafasını salladı ve:

— Yoh, dedi, olmaz!

— Neden?

— Pahhlara yazıh olur.

Bu sırada bapurumuz İngilterenin kıyılarına vasıl olmuştu. Biraz sonra Taymis nehrinin ağzından içeriye girip Londranın önünde demirledik.

MEŞHEDİYİ CİN ÇARPTI

İngilterenin hükûmet merkezinde maatteessüf çok kalmıyacaktık. Bize seyahat biletlerini satan acentenin bağlı olduğu vapur şirketi, ancak onbeş günde bir Amerikaya sefer tertip ediyordu. Ertesi gün kalkacak postayı kaçırdık mı, iki hafta burada beklemek zorunda kalacaktık ki, buna imkân yoktu. Torik'le başbaşa kaldıkça, Elien hanıma, Meşhediye atıp tutuyorduk. Mel'un karı, arkadaşımızı soyup soğana çevirmemiş olsaydı, şimdi rahat rahat lortlar gibi gezecek, beğendiğimiz yerde, dilediğimiz kadar oturacak, sonra da külüstür bir tekne ile yolculuk edecek yerde gözlerimizin sinemalarda görüp ağzımızın suyu aktığı koskocaman transatlantik vapurlarından biriyle gidecektik.

Bir yandan biz böyle üzülüp dururken, Meşhedi de Elyan'ın hasretiyle çıralar gibi yanıyordu. Bazan ve gece tatlı uykusundan birdenbire uyanıyor, bir şeyler mırıldanıyor, bizim de uyumamıza mâni oluyordu. Nargilenin dumanı efkârını dağıtmağa artık yetmiyordu. Arada sırada benden rica ediyor, bir kadeh içki parası alıyordu. Zira, mahut vakadan sonra kasadar ben olmuştum. Paris'teki otelde Meşhedi'nin sandığında nasılsa bulduğum üç beş frangı idare etmek mecburiyeti vardı. Zavallı Torik bile, evvelce günde elli tanesini tellendirdiği sigarasından bir hayli fedakârlık etmişti. Bazan aramızdan kayboldu. O zaman, gazinoları dolaşır, masaların altından içilip de atılmış puro uçlarını toplar, çakı ile kıyar, ince kâğıda sarıp zevkle tüttürürdü.

Londra'ya vardığımız gün, Meşhedi sokakta sarışın bir kadın görüp Elian'e benzetmiş, yeniden gönlünün yarası açılmıştı. Bizlerden utanmasa belki çocuk gibi ağlıyacaktı.

Bizi bir gececik misafir edecek olan otelde odamıza bavullarımızı bırakıp da şehirde çabucak bir dolaşmak üzere, çıkarken, dostum beni kolumdan tuttu, bir kenara çekti ve şeyle yalvardı:

— Menem çiği çiği dadaşım! Şeççer dadaşım, nuri çeşmim giryanım, ezir Elyanım yade gelip özümü yeniden püryan edüptür. Ciğerim olmertebe suzandı kin, öz kendimi helâk eyleyem isterem, Mene pul veresen, rahı içem.

Acıdım ne yalan söyliyeyim! Esasen çoktanberidir ben de içkiye hasrettim, canım çekiyordu. İstanbuldan ayrılalıdanberi ağzıma - yemekte içilen bir iki kadeh şarap müstesna - alkolün damlası girmemişti. Torik'i bir tarafa savdıktan sonra, Meşhedi ile başbaşa bir meyhanede demlenmek arzusuna düştüm.

Meşhediyi bir kenara çektim. Kulağına bir şeyler fısıldım, sevindi. Torik'i elbirliğiyle atlatmak için, aklıma pek dahiyane sandığım bir plân gelmişti. O da şuydu:

Meşhedi, birazdan, şiddetli bir diş ağrısı çekiyor görünecek, ben kendisini bir dişçiye götürecektim. Böylece, şayet içkiyi biraz fazla kaçırırsak, ağrıyan dişi çektirmek için içmiş olacaktık. Hoş, bunlara hacet yoktu; Necmiye hakikati söylesem ne lâzım gelirdi. Fakat ben onun yalvararak beni kandırmasından korkuyordum. Bundan dolayı gittiğimiz yeri gizlemek istedim.

Meşhedi ile otelden çıktık. İlk rastladığımız tramvaya atlayıp, lâlettayin bir noktada inmek üzere son durak için bilet aldık. Vagonun penceresinden de bakıyorduk. Yol üstünde bir meyhane rastgelir de beğenirsek inecektik.

Derken, kapısının üstünde asılı, içi elektrikli cam levhada: (Old Coms Bar) ismi yazılı, basık bir yer gördüm. İlk durakta bizi indirmesini biletçiden rica ettim. Meğerse pek yakın imiş. Zili çaldı, arabayı durdurdu, indik. Doğru bara!..

Burası, birer nümunesini, uğursuz mütareke senelerinde İstanbul'un hemen her tarafında gördüğümüz, mahut İngiliz meyhanelerinden biriydi.

İçerisinde tütün dumanından göz gözü görmez olmuştu. Şişman, ablak yüzlü kabadayı tavırlı bir (Barmen) önünde baba hindiler gibi yüksek iskemlelere sıra ile tünemiş bir düzüne kadar sarhoşa boyuna içki yetiştiriyordu.

Her türlü kazaya imkân bırakmamak için, yere sağlamca tesbit edilmiş yuvarlak mermer masalardan birine oturduk. Bir diplomat ağırbaşlılığiyle yanımıza gelip, emrimizi bekleyen garsona:

— İki tane cin-kokteyl! dedim.

Kokteylin ne olduğunu bilmiyen okuyuculara, bu karışık İngiliz içkisini tarif etmeliyim; Bunun acaipliği evvelâ adından başlar. (Kokteyl) tavuskuyruğu demektir. Evet! Bizim bildiğimiz, bu tavuskuyruğu sözü, sarhoşlara büsbütün başka mâna anlatır. Öyle bir mâna ki, mideye giren herhangi bir şeyi değil, fazla yiyip içildikten sonra midede dur mayıp çıkan muhtelif cins ve renkteki şeylerin iğrenç karmasını hatırlatır. İngilizlerin, daha doğrusu Amerikalıların, bu ismi kendi icatları olan bir içkiye vermeleri, çeşit bakımından, tavusun renk renk kuyruğuna benzediğindendir. Kokteyl, iki, üç türlüden tutun da sayısı seksene kadar çıkan içkilerin karıştırılmasiyle yapılır tuhaf bir şeydir. Memleketi, Amerika olduğu halde, İngiltere'de öyle yayılmıştır ki, İngiliz'lerin millî içkileri olan viskiye ciddî bir rakip kesilmiştir. Barlarda şimdi içilen hep odur ve iyi kokteyl yapmasını bilen bir (Barmen) yani meyhaneci, avuç dolusu aylık alır.

Garson, ısmarladığımız cin-kokteyli ufak tombul kadehler içerisinde getirdi; biz de bir hamlede bunları yuvarlayıp yeniden istedik.

Meşhedi ile karşı karşıya, şuradan buradan sohbet ediyorduk. O boyuna sözü Elian'e karşı duyduğu aşk ve hasrete getiriyor, ben ise bu bahisten bıktığım için, hep havadan, sudan mevzular üzerine çeviriyordum. Bu aralık yanıbaşımızdaki bir masada oturan kırmızı çatal sakallı, iri gözlüklü esvabiyle bir örnek kasket giyen bir İngiliz ayağa kalktı, yanımıza sokuldu, nezaketle selâm vererek kendini takdim etti:

— Ceyms Folspit.

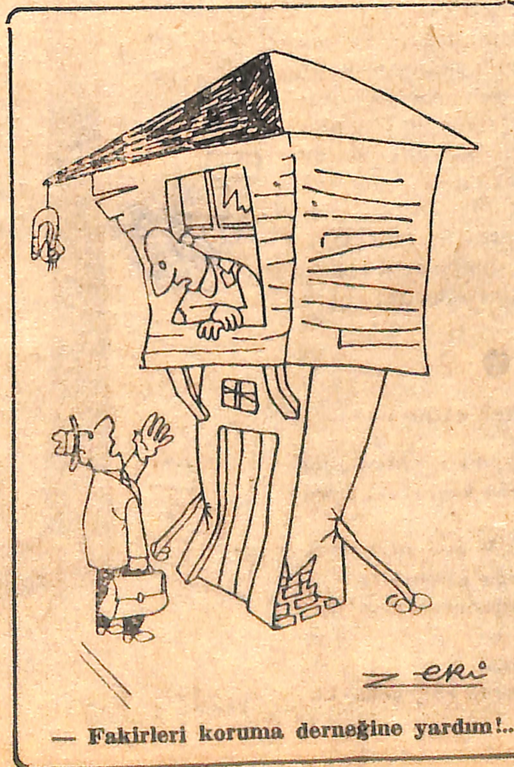
— Meşhedi Cafer!.. Çekirge!.. Buyurunuz. İngilizce davetimize, herif türkçe olarak:

— Teşekkür ederim! Tacizlik vermeyim... Diye cevap verince ikimiz de şaşkın şaşkın yüzüne baktık. O zaman Mister Ceyms Folspit masamıza oturdu, ve bize şu izahatı verdi:

— Ben Oksford Üniversitesinde Doğu dillerinin biribirine olan münasebetleri hakkinda ders veriyorum. Şarka dair çok malûmatim vardır. Türkiye ve İran edebiyat ve lisaniyatına merakliyim. Türk dostlarim çoktur. Halil Halıt bey, Ubeydullah efendi, iyi tanarim, hem de iyi yarenlik ettim.

— Teşerrüf ettim Mister cenapları. Bir şey buyurmaz mısınız?

(Devamı var)

— Fakirleri koruma derneğine yardım!..

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

Siz de atınız

Bir vaiz, kürsüde; tütün, kahve, afyon, esrar gibi şeylerin zararlarından bahsediyor:

— Bunlar aklı izale, vücudü harap eder. İçilmesi haram, satılması haram, alınması haramdır. Her kim mübah derse küfri sarih irtikâp etmiş olur.

Diye atıp tutuyor, ter ter tepiniyormuş. Tam bu sırada koynundan tütün kesesi ile afyon kutusu fırlayıp cemaatin önüne düşmez mi?

Vaiz hiç istifini bozmaz:

— İşte ey cemaat, der, bu murdarları ben de şu andan itibaren kaldırıp atıyorum. Siz de atınız.

NADİDE TANSU
P.T.T. Santral memuru
ADANA

Küpe

Öğretmen, bir çok nasihatlerden sonra:

— Çocuklar, dedi, bu söylediklerim kulağınıza küpe olsun!..

Arka sıradan afacan bir oğlan seslendi:

— Öğretmenim, erkekler küpe takar mı?..

BAYRAM KILIÇ
Ahmetli köyünde
Sarayköy — DENİZLİ

Repete

Hacıağanın biri İstanbul'un lüks lokantalarından birine gitmişti. Okumak bilmiyordu. Parmağını lâlettayin bir yemeğin üstüne basar. Tesadüfen hiç sevmediği bamya yemeği rastlar. İstemiye istemiye yemeği yerken, ayni masaya bir Fransız subayı oturur. Bir tavuk dolması ister. Bitirince garsonu çağırarak Repete der. (Repete, fransızca tekrarlayınız demektir.) Garson Fransız subayına tekrar bir tavuk dolması getirir. Tavuk dolmasını çok arzulayan Hacıağa da, Repeteyi tavuk dolmasının ismi zannettiğinden, garsonu çağırarak «Repete» der. Garson Hacıağanın önünde bamya artığını görünce tekrar bir bamya getirir.

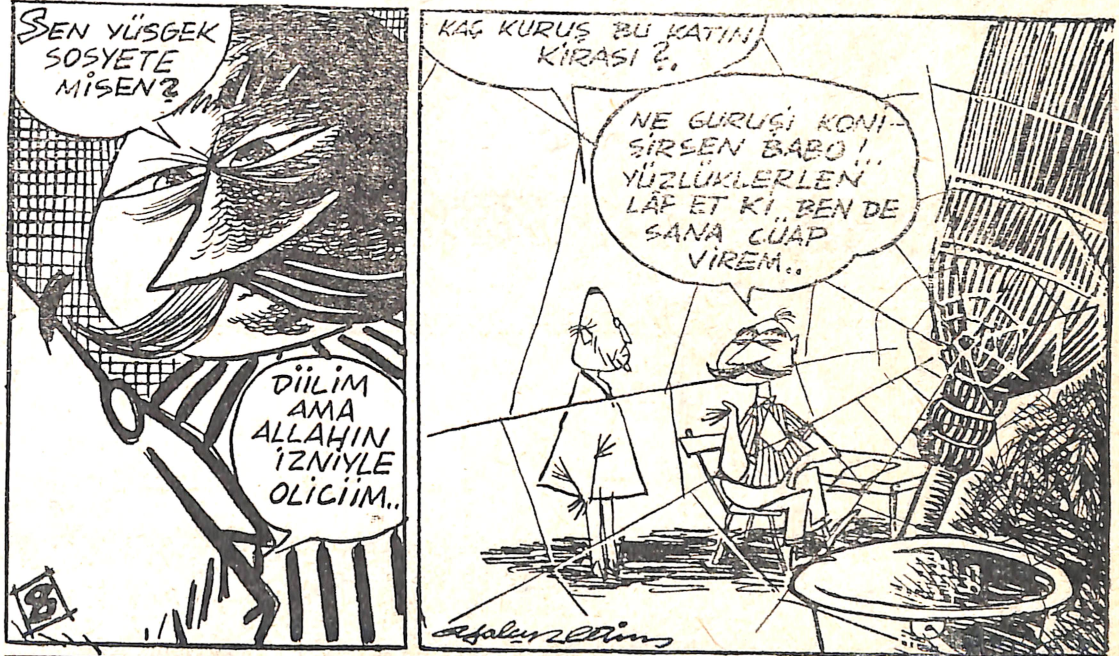
Buna sinirlenlen Hacıağa tabağı garsonun suratına çarparak;

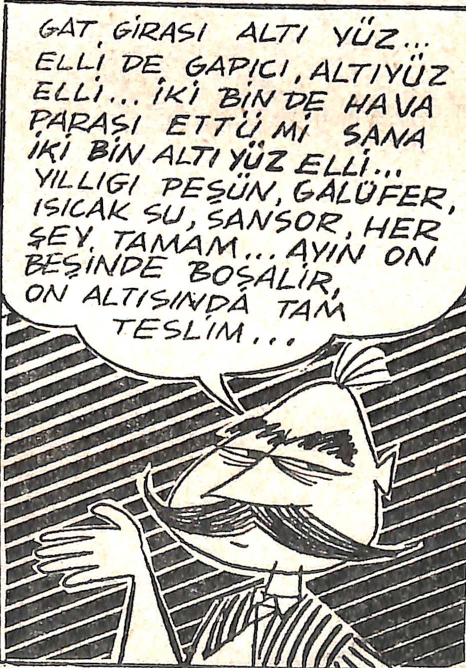
«Ulan Fransız subayının Repetesi tavuk dolması da, benimki neden bamya oluyor» diye bağırır.

ŞEFİK KÖROĞLU
Meşrutiyet Cad. Konur sok. No. 41
ANKARA

AKRABANIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

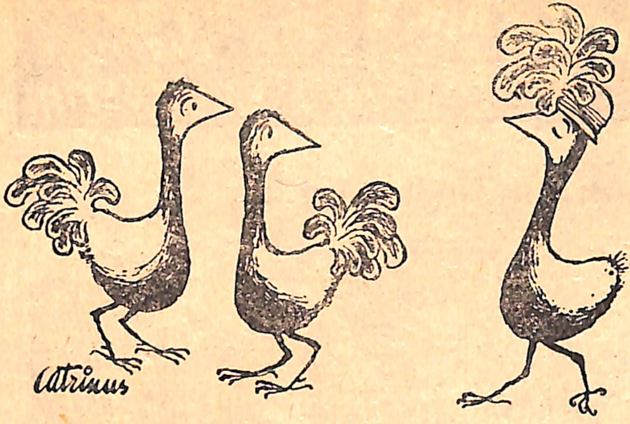

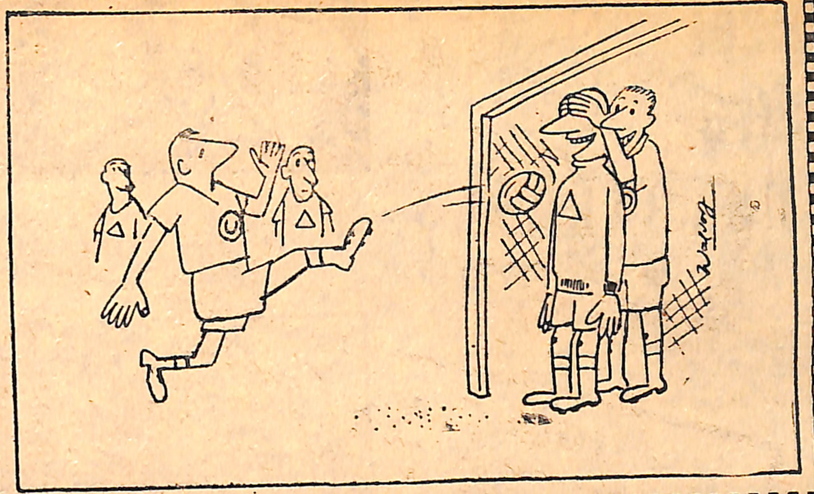

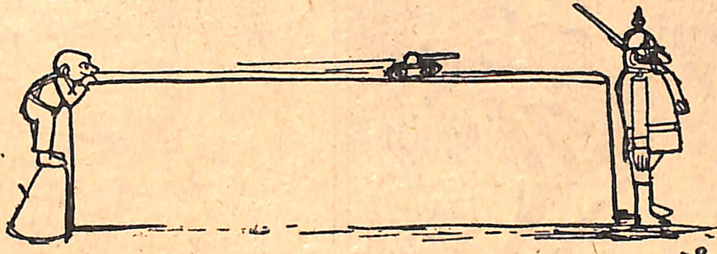

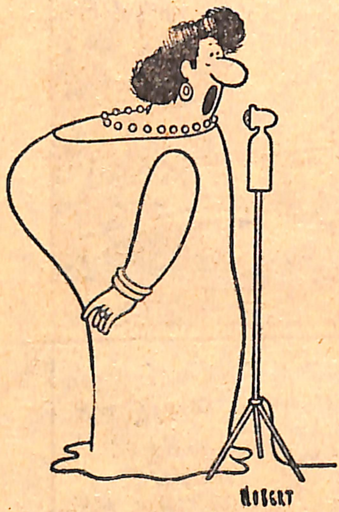

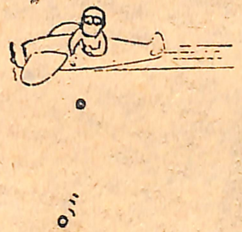

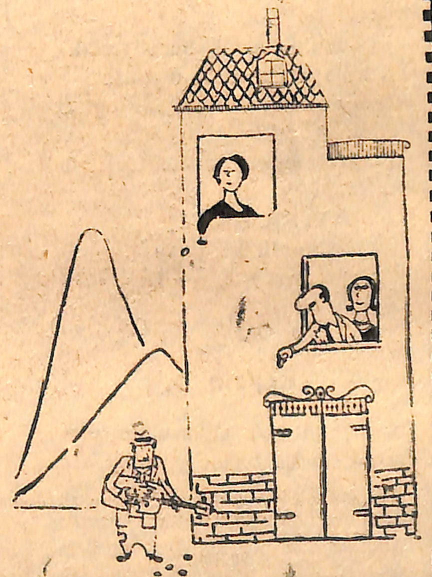

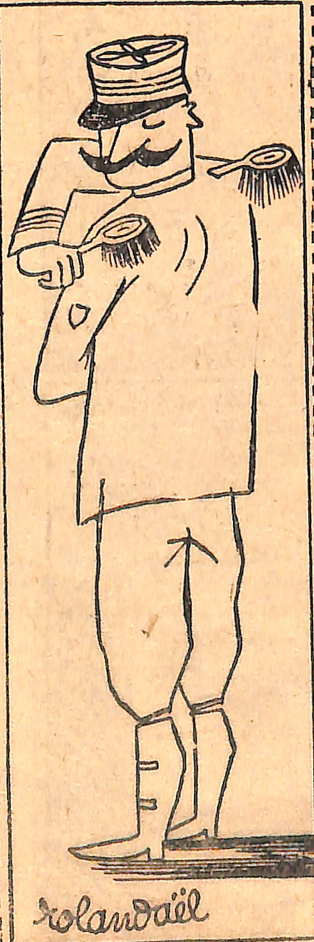
Yazısız
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

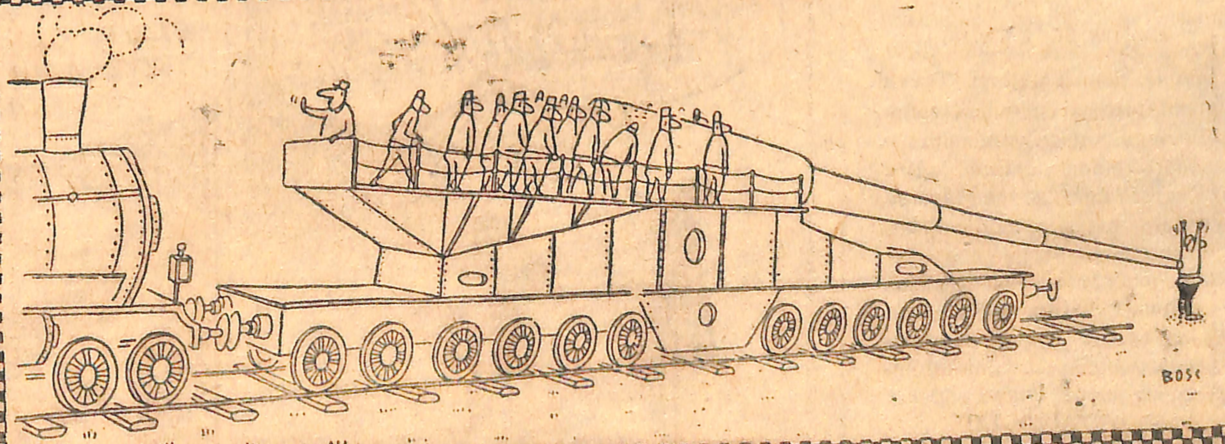

Görünüşü güzel...

tadı da güzel!

İşte, bugün, SANA ile hazırlayacağınız hafif ve nefis bir pasta.
Ekmeğin üzerine de bol SANA sürünüz; bisküvi ve en leziz yemekleriniz için de daima SANA kullanınız.

EKİLMİŞ TARLA PASTASI

Kullanılacak malzeme: 6 yumurta, 50 gr. erimiş SANA, 150 gr. pudra şekeri, 150 gr. un, biraz vanilya, 100 gr. kavrulmuş ve kıyılmış fındık.

Yapılması: Yumurtalar şeker ile beraber yoğurt gibi koyu oluncaya kadar telle çırpılır. Un, vanilya, erimiş SANA ilâve edilir, karıştırılır. Hamur, yağlanmış yuvarlak bir kalıbın yarısına kadar doldurulur, orta hararetteki fırında pişirilir. Soğutulur, etrafına krem sürülür, fındık yapıştırılır, üzerine de renkli kremler sıkılarak süs yapılır.

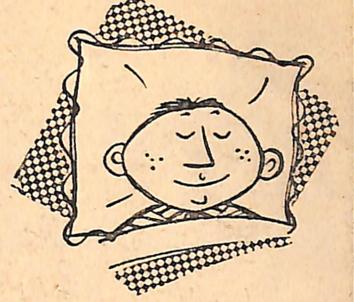
Kremi: 125 gr. SANA ile 150 gr. pudra şekeri iyice ezilir, bir kahve fincanı ılık süt yavaş, yavaş ilâve edilir, biraz vanilya konur, karıştırılır. Krem ikiye ayrılır yarısına 1 yumurta sarısı, yarısına da 1 çorba kaşığı kakao konarak iyice karıştırılır. Pasta 2 ayrı renkte kremler ile süslenir.

Grafika

S. 69

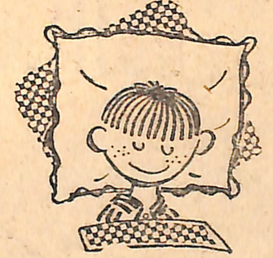
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü:

Hem Canları,
Hem Malları,

Ölüme, yangına, kazaya karşı Sigortalıdır!

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8

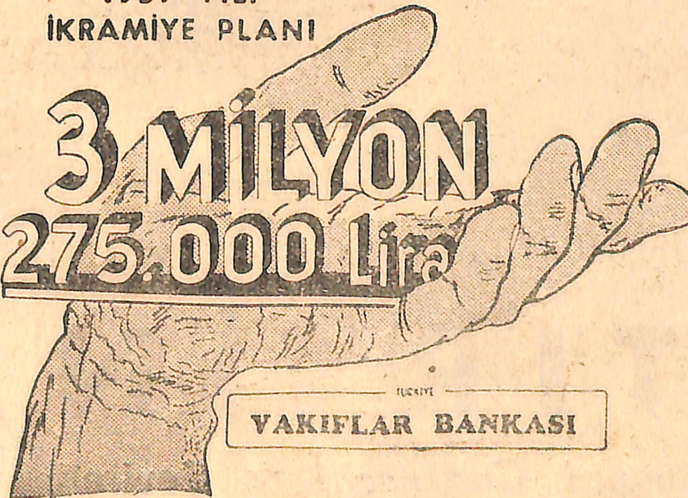
Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone:
Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.

Flatı 50 kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Deliler Boşandı!

Aziz Nesin 1958 Dünya Mizah Yarışmasına bu eseriyle girecektir.

Fiyatı 2 lira

DÜŞÜN YAYINEVİ
İSTANBUL

Akbaba

— İşte, burası da evin banyosu!...

— Fransız —

Dünyanın en meşhur mizahçısı!.. Dünyanın en güzel hikâyeleri!

KATIR İNADI

Yazan: ***Giovanni Guareschi*** ☆ **Çeviren:** ***Adnan Benk***

Akbaba Mizah Yayınları. — Fiyatı 1 liradır.